ORTODOKSiA

AHLÂKÎ VE DÎNÎ RESALE

İMTİYAZ SAHİBİ: HRİSTOPOLİS MİTROPOLİTİ

MELETİOS LUKAKİS

MAHAL İDARE FENER
RUM PATRİKHANESİ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
† Ο ΧΡΙΣΤΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΦΑΝΑΡΙΟΝ

ΕΤΟΣ ΙΑ' ΙΟΥΛΙΟΣ 1936 ΤΕΥΧΟΣ 7

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τύποις «Φαζιλὲτ»

ΙΕΡΑ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΧΑΛΚΗΣ

Η ΚΑΘΙΕΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΤΕΛΕΙΟΦΟΙΤΩΝ

Διπλῆν ἑορτὴν ἦγεν ἡ Ἱερὰ Θεολογικὴ Σχολή, τῇ Κυριακῇ, 5ῃ τοῦ μηνὸς τούτου, ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐν αὐτῇ Πατριαρχικῇ ἐπισκέψει καὶ ἱερουργίᾳ τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίου Κυρίου Βενιαμὶν τοῦ Α΄, πρὸς ὃν δ' ἰδιαιτέρων δεσμῶν συνδέεται, καὶ ἐπὶ τῇ καθιερώσει τῶν τελειοφοίτων τοῦ λήξαντος σχολικοῦ ἔτους.

Ἡ Ἐκκλησία μετὰ στοργῆς καὶ χρηστῶν ἐλπίδων παρακολουθοῦσα τὸ ἔργον τῆς Σχολῆς, ἐπέστεψε καὶ πάλιν διὰ τῶν εὐχῶν Αὐτῆς τὸν ἄμητον τοῦ πνευματικοῦ τούτου Φυτωρίου. Ἡ νενομισμένη τελετὴ διεξήχθη ἐν πάσῃ ἐκκλησιαστικῇ ἐπισημότητι, μετὰ Πατριαρχικὴν καὶ Συνοδικὴν Λειτουργίαν, συνιερουργούντων τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Δέρκων κ. Ἰωακείμ, Πριγκηπονήσων κ. Θωμᾶ, Σάρδεων καὶ Πισιδείας κ. Γερμανοῦ καὶ Θεοδωρουπόλεως κ. Λεοντίου, οἵτινες καὶ συνεχοροστάτησαν τῇ Α. Θ. Παναγιότητι κατὰ τὴν τελετὴν μετὰ καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαοδικείας κ. Δωροθέου. Μεταξὺ τοῦ πυκνοτάτου ἐκκλησιάσματος διεκρίνοντο οἱ ἐκ τῶν ὀφφικιάλων τῆς Μ. Ἐκκλησίας Ἄρχοντες Μ. Πρωτέκδικος κ. Γεώργιος Παπαδόπουλος, ὅστις καὶ ἀπήγγειλε τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως καὶ τὴν Κυριακὴν προσευχήν, καὶ Χαρτουλάριος κ. Γεώργιος Χόλλεμπαχ, οἱ καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς καὶ πολλοὶ ἔγκριτοι ὁμογενεῖς.

Συμπληρωθείσης τῆς ἱεροτελεστίας, καθ' ἣν θερμαὶ ἀνεπέμφθησαν δεήσεις «ὑπὲρ γαληνιαίας διαμονῆς καὶ συντηρήσεως τῆς Ἱερᾶς ταύτης Σχολῆς καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναδειχθῆναι ἀξίους τοῦ θείου λόγου τούς τε ἀπαρτισθέντας καὶ τοὺς ἔτι μαθητεύοντας ἐν αὐτῇ», ὁ Σχολάρχης, Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μιλήτου κ. Αἰμιλιανός, ἀπηύθυνε, κατὰ τὰ εἰθισμένα, παραινετικὴν προσφώνησιν πρὸς τοὺς ἀπολυομένους. Ἐξ ὀνόματος τούτων ἀπεχαιρέτισε

καὶ ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν Σχολὴν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ὁ Βασίλειος Βασιλειάδης. Τὴν ὅλην δὲ τελετὴν ἐπεσφράγισεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης διὰ λόγου γλαφυροῦ καὶ μεστοῦ σοφῶν παραινέσεων πρὸς τοὺς μαθητὰς ἐν γένει καὶ ἰδίᾳ πρὸς τοὺς τελειοδιδάκτους.

Ἕκαστος τούτων, πρὸς τῇ ἀπολυτηρίῳ ἐν τοῖς θεολογικοῖς μαθήμασι δοκιμασίᾳ, ὑπέβαλεν ἐν καιρῷ καὶ ἐναίσιμον διατριβήν, ὡς ἀκολούθως:

1) Αἰμιλιανὸς Πουλερόπουλος, διάκονος, ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, «Ἡ περὶ ἀγγέλων καὶ δαιμόνων διδασκαλία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας».

2) Ἀπόστολος Παπαϊωάννου, διάκονος, ἐκ Ρόδου, «Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἀπὸ τοῦ 325 μέχρι σήμερον».

3) Βασίλειος Βασιλειάδης, ἐξ Ἴμβρου, «Ὁ Χριστιανικὸς Κοινωνισμὸς κατὰ Κλήμεντα Ἀλεξανδρέα».

4) Δημήτριος Κοτάκης, ἐκ Μυριοφύτου, «Ἡ ἐλευθερία τῆς βουλήσεως κατὰ τὴν Ὀρθόδοξον ἐκδοχήν».

5) Δημήτριος Φράγκος ἐξ Ἴμβρου, «Τὸ ἔκκλητον τοῦ Ρώμης καὶ ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία».

6) Δωρόθεος Νάσκαρης, ἱερομόναχος, ἐκ Πρεβέζης, «Οἱ μικτοὶ γάμοι ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ».

7) Εὐγένιος Ψαλλιδάκης, διάκονος, ἐκ Βουλισμένης Μεραμβέλλου Κρήτης, «Ἀνδρέας ὁ Κρήτης».

8) Ἰωακεὶμ Ἰσιδωρίδης, διάκονος, ἐκ Χίου, «Οἱ ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς τοῦ ΙΣΤ´ αἰῶνος ἐξεταζόμενοι ὡς λόγιοι».

9) Κωνσταντῖνος Βιζβίνης ἐκ βαθέος τῆς Αὐλίδος, «Ἡ δογματικὴ διδασκαλία Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζινοῦ εἰς τοὺς πέντε θεολογικοὺς αὐτοῦ».

10) Νικόλαος Κουτρουμπῆς, διάκονος, ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, «Τὸ διοικητικὸν σύστημα τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τοὺς μετὰ τὴν Ἅλωσιν χρόνους».

11) Χριστοφόρος Ζαχαρόπουλος, ἐκ Χάλκης, «Ἡ συμμετοχὴ τοῦ λαοῦ ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν ἐπισκόπων».

12) Χρῆστος Μαυροφρύδης, ἐκ Χαλκηδόνος, «Τὸ θεοσύστατον τῆς Ἱεραρχίας καὶ αἱ κατ' αὐτοῦ ἐνστάσεις».

13) Χρῆστος Τσοκώνας, ἐκ Δελβινακίου τῆς Ἠπείρου, «Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ ὁ χαρακτὴρ τοῦ κηρύγματος αὐτοῦ».

14) Χρυσόστομος Ἀποστολίδης, διάκονος, ἐκ Χρυσοκεράμου τῆς ΚΠόλεως, «Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν κατὰ τοὺς Συνοπτικούς».

***

Α΄ Ἡ προσφώνησις τοῦ Σχολάρχου.

«Εἴ τις ἀρετὴ καὶ εἴ τις ἔπαινος, ταῦτα λογίζεσθε· ἃ καὶ ἐμάθετε καὶ παρελάβετε καὶ ἠκούσατε καὶ εἴδετε, ταῦτα πράσσετε. Καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν».

Ἐπέστη λοιπὸν καὶ δι' ὑμᾶς, φίλοι ὁμιληταί, ἡ στιγμὴ τῆς πανηγυρικῆς καὶ ὑστάτης ταύτης ἐνώπιον τῆς ἀγωνοθέτιδος Σχολῆς παραστάσεως ὑμῶν, ἵνα κομίσησθε τὸν στέφανον τῶν μόχθων ὑμῶν καὶ ἀποδυθῆτε ἀκολούθως εἰς ἄλλους ἀγῶνας. Ἄρτιοι ἤδη τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν μόρφωσιν, τετιμημένοι δὲ διὰ τοῦ σεμνοῦ τίτλου τοῦ διδασκάλου τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Θεολογίας, καταλείπετε τὸν ἱμερόεντα τοῦτον λόφον τῆς Νέας Σιών, τὸν φιλόσοφον καὶ ἀπερίσπαστον βίον καὶ ἀποστέλλεσθε εἰς τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου, εἰς τὴν διακονίαν τοῦ Εὐαγγελίου, εἰς ἣν ἐπὶ ἑπταετίαν ὅλην προεπόνησε κατὰ τὸ ἐνὸν καὶ ἐξεγύμνασεν ὑμᾶς ἡ Γεραρὰ αὕτη Σχολή. Ἀποχωρίζεσθε λοιπὸν ἀπὸ παντὸς ὅ,τι ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἀπετέλεσεν ἐνταῦθα στοιχεῖον ἀπαραίτητον καὶ σκοπὸν τῆς ζωῆς ὑμῶν καὶ προσφιλὲς ἀντικείμενον τῆς μελέτης ὑμῶν καὶ τῆς ἀγάπης καὶ ἀπέρχεσθε εἰς τὸ ἄγνωστον, εἰς τὸν πολυτάραχον κόσμον, ἐκεῖ ὅπου καλεῖ ὑμᾶς τῆς Ἐκκλησίας ἡ φωνή.

Ὁποῖα καὶ ὁπόσα συναισθήματα δὲν συνωθοῦνται εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν σφοδρῶς ἐκβιάζοντα καὶ ἀμοιβαίως παρεμποδίζοντα τὴν ἔκφρασιν καὶ τὴν ἐκδήλωσιν! Ἔνθεν μὲν ἡ δικαία χαρὰ ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ διεξαγωγῇ τοῦ μαθητικοῦ ἀγωνίσματος καὶ ἡ εὐγενὴς φιλοδοξία τῆς ἐπιτυχίας ἐν τῷ διανοιγομένῳ σταδίῳ τῶν νέων ἀγώνων, ὅπου πολὺ τὸ θέατρον καὶ ἀνωτέρα ἡ τιμὴ τῇ νίκης, ἑτέρωθεν δὲ ἡ λύπη ὅτι ἀποσπᾶσθε ἀπὸ τῆς σχολικῆς ὑμῶν οἰκογενείας, ἀπὸ παντὸς ὅ,τι ὑπὸ τὴν στοργικὴν ταύτην στέγην ἠγαπήσατε, καὶ ἡ ἀνησυχία τοῦ ἀβεβαίου μέλλοντος καὶ ὁ φόβος τῶν ἤδη προφαινομένων κινδύνων τῆς ἀποστολῆς.

Ἀλλ' ἀκούσατε ἔτι ἅπαξ τῆς γνωρίμου ὑμῖν φωνῆς τῆς μητρὸς Σχολῆς, ἥτις καὶ διδάσκουσα καὶ ἐλέγχουσα καὶ παιδεύουσα καὶ νουθετοῦσα κατηύθυνε πάντοτε καὶ ἐνίσχυεν ὑμᾶς εἰς τὸ καθῆκον. Ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τοῦ ἀποχωρισμοῦ, καθ' ἥν, ἡ μὲν ἐνταῦθα ζωὴ ὑμῶν ἐξαϋλοῦται ἤδη εἰς ἀνάμνησιν, νέον δὲ στάδιον βιοτικὸν διανοίγεται ὑμῖν, ἐνωτίσασθε τὰς ὑστάτας αὐτῆς μητρικὰς παραινέσεις, καὶ ὑποθήκας, ἃς ἐν ἀγάπῃ πολλῇ, κατὰ καθῆκον ἱερόν, ἀπευθύνει εἰς ἐνίσχυσιν ὑμῶν.

***

Ἡ Ἐκκλησία ἔσται, ἀγαπητοί, τὸ ἔδαφος τῆς δράσεως καὶ τῆς ἀναδείξεως ὑμῶν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἡ πηγὴ ἐξ ἧς θὰ ἀντλῆτε τὴν δύναμιν καὶ τὸ κῦρος τῆς διακονίας ὑμῶν. Ἡ Ἐκκλησία! Τὸ ἀνεξάντλητον τοῦτο ταμεῖον τῆς θείας χάριτος καὶ ἀγάπης. Ἡ ἐνεργὸς βούλησις τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Ὁ τόπος τῆς συναντήσεως Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου. Τὸ ἔδαφος ἐν ᾧ βλαστάνουσι καὶ προάγονται τὰ εὐγενέστερα συναισθήματα. Τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων τῆς Ἀνθρωπότητος. Ὁ κόσμος τῶν ἐν Χριστῷ ἀναγεγεννημένων. Τὸ παλλάδιον τῶν ἀθανάτων ἰδεωδῶν. Ἡ συνηνωμένη καὶ θεόθεν ὠργανωμένη προσπάθεια πρὸς κατάκτησιν τοῦ ὑπερτάτου ἀγαθοῦ, τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ!

Καὶ ἁπλῶς προφερόμενον τὸ ὄνομα αὐτῆς εἶναι ἱκανὸν νὰ ἠλεκτρίσῃ τὰς ψυχὰς τῶν κατανοούντων καὶ αἰσθανομένων τὴν παγκόσμιον καὶ ὑπερκόσμιον αὐτῆς ἀποστολήν, νὰ ἀφυπνίσῃ τὰ ἁγιώτερα συναισθήματα παρὰ τοῖς πιστεύουσι εἰς τὸν ὑπέργειον τοῦ ἀνθρώπου προορισμόν, νὰ ἐξάψῃ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν συγκινουμένων διὰ τὰ ἀνώτερα ἰδεώδη τῆς ἀνθρωπότητος.

Ποῖος εἰλικρινὴς καὶ ἀπροκατάληπτος τῆς Ἱστορίας ἐρευνητής, κατορθῶν νὰ ἀρθῇ ὑπεράνω τῶν ἀναποφεύκτων ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν, δὲν θὰ ἀνομολογήσῃ τὴν ἁγιαστικὴν καὶ ἀνακαινιστικὴν αὐτῆς ἐνέργειαν ἐν τῇ ἱστορικῇ ἐξελίξει καὶ τὴν ἀγαθοποιὸν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ κόσμου ῥοπήν; Ποῖος θὰ ἀρνηθῇ τὴν δύναμιν αὐτῆς, τὴν τελειουμένην καὶ ἐκλάμπουσαν ἐν αὐτῇ τῇ ἀσθενείᾳ, καὶ τὴν βαθμιαίαν μέν, κατὰ τὴν πρόρρησιν τοῦ Σωτῆρος, ἀλλ' ἀσφαλῆ δι' αὐτῆς διάπλασιν καὶ ἀνακαίνισιν τοῦ ἀνθρωπίνου φυράματος;

Τῆς θεοσυστάτου ταύτης κοινωνίας καλεῖσθε ἀπὸ τῆς ὥρας ταύτης διάκονοι! Ὑπάρχει ἆρά γε ἀνάγκη λεπτομεροῦς ὑπομνήσεως τῶν εἰς τὴν κλῆσιν ὑμῶν ταύτην ἀναφερομένων καθηκόντων, ὡς λειτουργῶν τοῦ θυσιαστηρίου καὶ ὑπηρετῶν τοῦ ἄμβωνος καὶ πνευματικῶν ἡγουμένων τοῦ πληρώματος; Ἡ ὅλη παίδευσις καὶ ἀγωγὴ ὑμῶν ἐν τῇ Σχολῇ πρὸς τὴν ἐπίγνωσιν τῶν καθηκόντων τούτων κατηυθύνετο. Ἀφήσατε λοιπὸν νὰ παρελάσῃ πρὸ τῶν νοερῶν ὀμμάτων ὑμῶν, ὡς ἐν εἰκόνι ἐξελισσομένῃ, ὅλος ὁ πνευματικὸς ἐκεῖνος κόσμος, εἰς ὃν χειραγωγοῦσα εἰσήγαγεν ὑμᾶς ἡ Σχολή, ἀναμνήσθητε πάντων τῶν διδαγμάτων αὐτῆς, ἀπὸ τῶν θησαυρῶν τῆς προγονικῆς σοφίας καὶ ἀρετῆς μέχρι τῶν αἰωνίων καὶ κοσμοσωτηρίων ἀρχῶν τοῦ Εὐαγγελίου, ἀναπολήσατε πάσας τὰς λεπτομερείας τῆς καθοδηγίας καὶ παιδαγωγίας αὐτῆς, καὶ ἔχετε πλήρη τὴν ἔννοιαν τῆς διακονίας εἰς ἣν καλεῖσθε.

Πῶς θὰ ἐπιτελέσητε ταύτην; Πῶς ἄλλως, εἰμὴ γρηγοροῦντες καὶ νήφοντες ἐν πάσῃ περιστάσει τοῦ βίου ὑμῶν καὶ ἐν τῇ προσευχῇ αὐξανόμενοι καὶ ἀνανεούμενοι εἰς ἀγάπην, εἰς πίστιν, εἰς φρόνησιν, εἰς ἀκεραιότητα, εἰς

ταπεινοφροσύνην, εἰς ἁγνότητα, εἰς πᾶσαν συλλήβδην ἀρετήν, ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου ὑμῶν; Πῶς ἄλλως εἰμὴ διηνεκῶς μελετῶντες καὶ μετατρέποντες εἰς προσωπικὴν ὑμῶν βίωσιν ὅσα ἐνταῦθα ἐμάθετε καὶ παρελάβετε καὶ ἠκούσατε καὶ εἴδετε; Μόνον ἐπὶ ταύτῃ τῇ συνθήκῃ ὁ θεὸς τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν ἐνδυναμῶν τὴν ὑμετέραν ἀσθένειαν καὶ ἀποκαλύπτων τὸ ἑκάστοτε πρακτέον καὶ κατασφαλίζων κατὰ παντὸς κινδύνου καὶ διαφυλάττων τὴν συνείδησιν ἑκάστου ἥσυχον καὶ εἰρηναίαν καὶ πάσης ταραχῆς ἀπηλλαγμένην. Τὴν τοιαύτην δὲ κατάστασιν τῆς συνειδήσεως, ἥτις εἶνε ὅρος ἀπαραίτητος πάσης δημιουργικῆς ἐργασίας, οὐδὲν ἀγαθὸν τοῦ βίου δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ, οὔτε ἡ ἄνεσις καὶ ἡ εὐμάρεια τοῦ πλούτου, οὔτε ἡ περιφάνεια τῆς θέσεως, οὔτε τοῦ ἀξιώματος ἡ αἴγλη, οὔτε ἡ παρ' ἀνθρώπων δόξα. Ἄλλως, ἐὰν ἀποστῆτε τοῦ Θεοῦ διὰ βίου ραθύμου καὶ χαμαιζήλου, καὶ ἐπαγγελματοποιοῦντες τὴν κλῆσιν καὶ πορισμὸν ποιούμενοι τὴν εὐσέβειαν, ἐξομοιωθῆτε πρὸς τοὺς τὰ ἐπίγεια φρονοῦντας, «ὧν τὸ τέλος ἡ ἀπώλεια, ὧν ὁ θεός, ἡ κοιλία, καὶ ἡ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνῃ αὐτῶν», θὰ ἀποστερήσητε ἑαυτοὺς τῆς θείας εὐλογίας καὶ προστασίας, καὶ ἡ κατάκρισις καὶ ἡ αἰσχύνη θὰ παρακολουθῇ πάντοτε τὰ ἔργα ὑμῶν.

Γρηγορεῖτε λοιπὸν καὶ προσέχετε ἑαυτοῖς, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ἵνα μὴ μωμηθῇ ἡ διακονία ὑμῶν· μάθετε ἐμπράκτως νὰ ἐφαρμόζητε εἰς ἑαυτοὺς τὸ βιοτικὸν ἔμβλημα, τὸ διακριτικὸν γνώρισμα καὶ στόλισμα τῶν στρατιωτῶν τῆς Ἐκκλησίας, τὸ τοῦ Παύλου ἐκεῖνο: «οἶδα ταπεινοῦσθαι, οἶδα καὶ περισσεύειν καὶ ὑστερεῖσθαι· πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ». Ἀλλ' ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ ἐπιλάμπει καὶ καταπέμπεται οὐχὶ πρὸς τοὺς πεφυσιωμένους καὶ ἐπὶ πραγματικοῖς ἢ νομιζομένοις πλεονεκτήμασιν ἐπαιρομένους καὶ αὐθάδεις καὶ ἀνυποτάκτους, μηδὲ πρὸς τοὺς περὶ τὰ πρόσγεια ἐπτοημένους καὶ τὴν ἐξωτερικὴν λάμψιν καὶ ἐπιτυχίαν καὶ τὴν παρ' ἀνθρώποις εὐδοκίμησιν ἐπιζητοῦντας, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ταπεινοὺς τῷ πνεύματι καὶ καθαροὺς τῇ καρδίᾳ, τοὺς ἀφωσιωμένους εἰς τὸ θεῖον θέλημα, τοὺς ρυθμίζοντας τὸν ἑαυτῶν βίον οὐχὶ κατὰ τὰς ὁρμὰς τῶν παθῶν καὶ τὰς ἐμπνεύσεις καὶ ἀπαιτήσεις τῆς κοσμικῆς ζωῆς, ἀλλὰ κατὰ τὸν νόμον τοῦ Εὐαγγελίου τῆς χάριτος, τὸν φαίνοντα δίκην λύχνου ἐν τῇ σκοτίᾳ τῶν θλίψεων, τῶν περιστάσεων καὶ ἀναγκῶν καὶ ἀσφαλῶς κατευοδοῦντα εἰς τὸν σωτήριον λιμένα.

***

Τοιαύτην εὐόδωσιν τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολῆς ὑμῶν παραινεῖ καὶ εὔχεται ἡ ὠδίνασα ὑμᾶς καὶ ἐκθρεψαμένη ἐπὶ ἔργοις ἀγαθοῖς Ἱερὰ Θεολογικὴ Σχολή. Ταύτης δὲ θὰ ἐπιτύχητε διὰ πολιτείας θεαρέστου ἐν τῷ κόσμῳ καὶ πιστῆς ἐκπληρώσεως τῆς ἀποστολῆς ὑμῶν ἐν φόβῳ θεοῦ, ἐν ἀφοσιώσει πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐν ἀγάπῃ ἀδόλῳ πρὸς τὸν πλησίον. Τοῦτο ἔσται

ἡ καλλίστη ἀπόδοσις τῶν τροφείων καὶ ἡ τρανοτάτη ἔνδειξις εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν, ἥτις ἐπισφραγίζουσα κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τὰς ἀναριθμήτους αὐτῆς πρὸς ὑμᾶς δωρεὰς καὶ χάριτας, προπέμπει ὑμᾶς διὰ τῶν εὐχῶν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ τῆς συμπαρέδρου Ἱεραρχίας εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ βίου.

Ἀπέλθετε ἐν εἰρήνῃ, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά. Ἐνδυναμοῦσθε ἐν Κυρίῳ, ἐν τῇ εὐσυνειδήτῳ καὶ ἀνεπιλήπτῳ ἐκπληρώσει τῆς ἀποστολῆς ὑμῶν. «Εἴ τις ἀρετὴ καὶ εἴ τις ἔπαινος ταῦτα λογίζεσθε. Ἃ καὶ ἐμάθετε καὶ παρελάβετε καὶ ἠκούσατε καὶ εἴδετε ταῦτα πράσσετε. Καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν».

Β' Ἡ προσφώνησις τῶν τελειοφοίτων.

Παναγιώτατε καὶ Θειότατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι,

Σεβαστὲ Σχολάρχα, σεβαστοὶ καθηγηταί,

φίλοι συσπουδασταί, εὐσεβὲς ἐκκλησίασμα.

Μὲ τὴν ψυχὴν πλημμυρισμένην ἀπὸ τὰς ἰσχυροτέρας συγκινήσεις, πῶς νὰ ἐκφράσωμεν τὴν διαύγειαν τῶν αἰσθημάτων μας; Μὲ χείλη τρέμοντα πῶς νὰ διατρανώσωμεν τὴν ἀκράδαντόν μας πίστιν; Μὲ γλῶσσαν ἀσθενῆ πῶς νὰ τονίσωμεν τὸν πλοῦτον τῶν αἰσθημάτων μας, ἅτινα ζητοῦσιν ὅλα ὁμοῦ διέξοδον κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην στιγμήν;

Ἡ πρώτη ἀνάμνησις τῆς εἰσόδου μας εἰς τὴν Τροφὸν Σχολήν, ἡ πρώτη γνωριμία, τὸ πρῶτον μάθημα, ἡ πρώτη παιδιά, ὁ πρῶτος ὕμνος, ἡ πρώτη προσευχή, ἔχουσιν ἀδελφοὺς τὴν τελευταίαν ἐντύπωσιν, τὴν τελευταίαν μαθητικὴν ὥραν, τὴν τελευταίαν λειτουργίαν, τὴν ὑστάτην πατρικὴν ἐντολήν, τὸ ὕστατον χαῖρε, τὴν ὑστάτην ὑπόσχεσιν συναντήσεως ὅταν ἡ Τροφὸς Σχολὴ θὰ ἑορτάζῃ τὴν θριαμβευτικὴν ἑκατονταετηρίδα της.

Ἐξεκινήσαμεν μὲ μόνα ἐφόδια τὴν θερμήν μας πίστιν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ τὴν ψυχράν μας ἀδιαφορίαν εἰς τὰ θέλγητρα τοῦ κόσμου, μὲ ὀλίγας ἀποσκευὰς καὶ μὲ πολλὰς ἐλπίδας, μὲ μίαν συστατικὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν τρέμουσαν χεῖρα καὶ μὲ τὰς καλλιτέρας συστάσεις εἰς τὴν παλλομένην ἀπὸ ἔνθεον ζῆλον καρδίαν, μὲ τὰ δάκρυα καὶ τὰς εὐχὰς τῶν γονέων μας, ἐξεκινήσαμεν ἀπὸ τόπους μακρυνοὺς ἢ πλησιοχώρους, ἀπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ ἱεροῦ τούτου λόφου καὶ ἀπὸ τὰς κορυφὰς τῆς ἑπταλόφου ἕδρας τῶν Χρυσοστόμων καὶ τῶν Φωτίων, ἀπὸ τὰς πόλεις, αἵτινες εἶδον τὸν θεσπέσιον

Παῦλον κηρύττοντα τὸν «Ἄγνωστον Θεόν», ἢ κατεργαζόμενον σκηνὰς καὶ ἱδρύοντα Ἐκκλησίας καὶ καθιστάντα ἐπισκόπους, ἀπὸ τὰς πατρίδας τοῦ Κοραῆ καὶ τοῦ Κριτοβούλου, ἀπὸ τῶν ὀρέων ἔνθα γεννῶνται αἱ πρῶται πνοαὶ τῆς Πίνδου, μέχρι τῶν νήσων ἔνθα ἐκπνέουν τὰ τελευταῖα κύματα τοῦ Αἰγαίου, καὶ συνηντήθημεν εἰς τὴν φιλόστοργον ἀγκάλην τῆς Τροφοῦ Σχολῆς. Ὅ,τι ἐγκατέλιπεν ὁ καθεὶς ἐξ ἡμῶν, τὸ εὕρομεν ὅλοι ὁμοῦ. Ἡ Σχολὴ ἔγινε δι' ἡμᾶς καὶ μήτηρ καὶ οἰκογένεια καὶ κοινωνία καὶ κόσμος.

Ἄγνωστοι μεταξύ μας, ἐγνωρίσαμεν πρῶτον τὸν ἑαυτόν μας. Ἐγνωρίσαμεν τὴν ἁγνὴν καὶ ἄδολον ἀγάπην ὑφ' ὅλας αὐτῆς τὰς μορφάς: ὡς φιλίαν, ὡς στοργήν, ὡς ἀφοσίωσιν τῶν καθηγητῶν πρὸς ἀρτιωτέραν μόρφωσιν ἡμῶν, ὡς ἀγάπην πρὸς τὴν Παιδείαν, πρὸς τὴν Φύσιν, πρὸς τὸν Θεόν, πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν.

Συνεδέθημεν διὰ τῶν ἱερωτέρων δεσμῶν μὲ πρόσωπα καὶ μὲ τόπους, μὲ διδασκαλίας καὶ μὲ ἰδανικά. «Καί, συνελόντι εἰπεῖν — κατὰ τὸν ἱερὸν Πατέρα (Γρηγ. Νεοκαισ. Πανηγ. εἰς Ὠριγένην) —, παράδεισος ἡμῖν ὄντως οὗτος ἦν, μιμητὴς τοῦ μεγάλου Παραδείσου τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾧ γῆν μὲν ἐργάζεσθαι οὐκ ἦν τὴν κάτω, τὰ δὲ ψυχῆς μόνον αὔξειν πλεονεκτήματα, ὥσπερ τινὰ φυτὰ ὡραῖα ἑαυτοὺς φυτεύσαντας ἢ ἐμφυτεύσαντας ὑπὸ τοῦ πάντων αἰτίου». Ἀλλ' ἐὰν τὸ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ ἐκριζούμενον ἀπὸ τὸ ξηρὸν καὶ πετρῶδες ἔδαφος ἵνα μεταφυτευθῇ εἰς τὸν πλέον κατάλληλον τόπον, μαραίνεται πρὸς καιρὸν καὶ θλίβεται διὰ τὴν ἐκρίζωσιν, πῶς νὰ μὴ λυπηθῶμεν ἡμεῖς ἀποχωριζόμενοι τῆς φιλτάτης μας Σχολῆς;

Ἡ ἱερὰ ἑβδομὰς τῶν ἐτῶν παρῆλθεν, ἡ δὲ αὔριον δὲν εἶνε ἡμέρα ἀναπαύσεως. Ναί, γνωρίζομεν ὅτι ἡ σκληρὰ βιοπάλη δὲν συγκρίνεται πρὸς τοὺς ὡραίους μαθητικοὺς ἀγῶνας. Αἱ νύκτες τῆς ἀνησυχίας καὶ τῆς ἀϋπνίας θὰ μᾶς κάμουν νὰ νοσταλγήσωμεν τὴν ἀγρυπνίαν τῆς μελέτης. Ἡ ἀδυσώπητος πραγματικότης δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τοὺς ἰδανικοὺς κόσμους τῆς νεανικῆς φαντασίας. Ὅ,τι μᾶς ἐνεθουσίασεν, ἐμάθομεν ὅτι πολλάκις θὰ χλευασθῇ. Ὅ,τι ἀπερρόφησε τόσας δυνάμεις ἡμῶν, τόσους μόχθους, τόσας θυσίας, γνωρίζομεν ὅτι θὰ θεωρηθῇ πολλάκις χωρὶς καμμίαν ἀξίαν. Ἡ κοινωνία θὰ θελήσῃ νὰ μᾶς ἀφομοιώσῃ, ὁ κόσμος νὰ μᾶς νικήσῃ.

Καὶ ὅμως εἴμεθα ὑπερήφανοι καὶ θαρραλέοι διότι ἐξερχόμεθα εἰς ἕνα τοιοῦτον ἀγῶνα. Μᾶς ἐμψυχώνει ἡ νικηφόρος φωνὴ τοῦ Κυρίου: «Θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον». Ἡ ἐποχή μας εἶνε περισσότερον πάσης ἄλλης δυσήνιος· αὐτὸ μᾶς κάμνει ὑπερηφάνους, διότι θὰ κρατήσωμεν τὰ ἡνία εἰς μίαν ἀποφασιστικὴν καμπήν, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσέρχεται ἤδη ἡ ἀνθρωπότης. Μᾶς κάμνει αἰσιοδόξους προσέτι ἡ διαπίστωσις, ὅτι τὰ ἁγνότερα ἰδανικὰ καὶ οἱ βαθύτεροι πόθοι τῆς ἐποχῆς μας, ἡ ἐκτίμησις τῆς ἀνθρωπίνης ἀξίας, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ παιδίον, ἡ ἐλευθερία, ἡ ἰσότης, ἡ ἀδελφοσύνη, ἡ εἰρήνη τοῦ

σύμπαντος κόσμου καὶ ἡ ἕνωσις τῶν πάντων, εἶνε ὅλα ἰδανικὰ τῆς θείας ἡμῶν θρησκείας, ὑπὲρ τῶν ὁποίων νυχθημερὸν δέεται ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία, καὶ διὰ τὴν πραγμάτωσιν τῶν ὁποίων μᾶς ἐξαποστέλλει μέχρι τῶν περάτων τῆς Οἰκουμένης, μὲ τὸν τιμητικὸν τίτλον τοῦ «διδασκάλου τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας».

* * *

Μὲ αὐτὰς τὰς πεποιθήσεις καὶ τὰς ἐλπίδας, μὲ αὐτοὺς τοὺς ἱεροὺς πόθους καὶ τοὺς ἐνθέους παλμούς, τιθέμεθα εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, προσερχόμεθα μετὰ δέους πρὸ τοῦ Κυρίου. «Εἰσελευσόμεθα ἐν δυναστείᾳ Κυρίου» (ψαλμ. Ο΄ 16). «Ἰδοὺ ἡμεῖς Κύριε ἀπόστειλον ἡμᾶς» (Ἱερεμ. α΄ 6). «Ἁμαρτίας νεότητος καὶ ἀγνοίας ἡμῶν μὴ μνησθῇς» (ψαλμ. ΚΔ΄ 7). Ἐνίσχυσον τὴν ἀδυναμίαν ἡμῶν, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν, κάθαρον τὰς καρδίας ἡμῶν, κατεύθυνον τὰ διαβήματα ἡμῶν πρὸς δόξαν τοῦ Ἁγίου Σου ὀνόματος καὶ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Τὸν θρόνον αὐτῆς, Παναγιώτατε Δέσποτα, ἔσχομεν τὸ εὐτύχημα νὰ τὸν ἴδωμεν κοσμούμενον ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος, πρὸς τὴν Ὁποίαν μᾶς συνδέει ὅλως ἐξαιρετικὴ υἱικὴ στοργή. Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσωμεν τὰς γλυκείας ἐκείνας ἡμέρας, καθ' ἃς μετὰ στοργῆς πατρικῆς ἐμερίμνας περὶ ἡμῶν. Εἰς τὰς αἰθούσας, εἰς τὸν κῆπον, εἰς τὸν περίβολον, πανταχοῦ τῆς Σχολῆς, ἔχει μείνῃ κάτι ἀπὸ τὴν ἀκτινοβόλον γλυκύτητα καὶ στοργήν Σου. Ἑκάστη συμβουλή Σου ἐχάραξε βαθυτάτην γραμμὴν εἰς τὴν πλάκα τοῦ χαρακτῆρός μας. Ἀπὸ ἓν ἐφήμερον ἄνθος ποσάκις ἔλαβες ἀφορμὴν νὰ μᾶς διδάξῃς πόσον πλησίον ἡμῶν εὑρίσκεται ὁ αἰώνιος Δημιουργός. Κάθε διήγησις, κάθε ἀνάμνησις τῆς μαθητικῆς Σου ζωῆς, μᾶς συνέδεσεν, ὡς εἷς ἀκόμη σύνδεσμος, πρὸς τὴν Παράδοσιν τῆς Τροφοῦ Σχολῆς. Τὴν Παράδοσιν ταύτην βλέπομεν σήμερον ἀντιπροσωπευομένην τόσον πλουσίως καὶ τιμητικῶς ὑφ' Ὑμῶν, σεπτοὶ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου Ἱεράρχαι.

Ἓν ἐπὶ πλέον εὐτύχημα ἔσχομεν, βλέποντες τὴν πατρικώτατα μεριμνῶσαν ὑπὲρ τῶν ἱεροσπουδαστῶν καὶ τῆς Σχολῆς σεβαστὴν Ἐφορίαν πρεσβευομένην ὑφ' Ὑμῶν, τέως Ἅγιε Σχολάρχα ἡμῶν, ὅστις σήμερον εὐκλεῶς κοσμεῖς τὴν ἱερὰν Μητρόπολιν Δέρκων. Τὴν ἀπώλειαν ἀληθοῦς πατρός, ἐπὶ τῆς Σχολαρχείας τοῦ ὁποίου ἐγνωρίσαμεν τὴν εὐεργετικωτέραν μορφὴν τῆς ἀγάπης: τὴν στοργικὴν καὶ γλυκεῖαν αὐστηρότητα εἰς τὴν ὁποίαν τόσα ὀφείλομεν, τὴν ἀπώλειαν λοιπὸν ἑνὸς τοιούτου στοργικοῦ πατρὸς ἀνεπλήρωσε μόνον ἡ ὑφ' Ὑμῶν, Σεβαστὲ Σχολάρχα, ἀνάληψις τῆς διευθύνσεως τῆς Τροφοῦ Σχολῆς. Ἐκ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων ἀγώνων Σου, εἴτε τῶν ἐκτάκτων, πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν ἐξωτερικῶν κινδύνων κατὰ τὰς κρισίμους

στιγμάς, εἴτε τῶν καθημερινῶν Σου κόπων καὶ μόχθων πρὸς ἀρτιώτερον ἡμῶν καταρτισμόν, ἕνα καὶ μόνον θὰ ἀναφέρω: τὴν πεφωτισμένην κατεύθυνσιν τὴν ὁποίαν μᾶς ἐχάραξες, ἐξαίρων καὶ διὰ τοῦ παραδείγματος τὴν σημασίαν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς πράξεως καὶ εὐταξίας, καὶ τονίζων ὅτι αἱ θεολογικαὶ ἡμῶν σπουδαὶ καὶ αἱ θεωρητικαὶ μελέται ἀνώτερον προορισμὸν ἔχουσι τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας.

Διὰ ποίων δὲ λόγων νὰ ἐκφράσωμεν τὰ εὐγνώμονα αἰσθήματα ἡμῶν πρὸς Ὑμᾶς, σεβαστοὶ καὶ πεφιλημένοι καθηγηταί, οἵτινες ὡς «λύχνοι καιόμενοι καὶ φαίνοντες» κατηυγάσατε τὰς ψυχὰς καὶ τὰς καρδίας ἡμῶν; Ἔμβλημά σας ἦτο ὁ λόγος τοῦ Κυρίου: «Γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς» (Ἰωάννου Η΄ 32). Σκοπός σας, νὰ καταστῶμεν ἄξιοι τῆς διακονίας τοῦ Κυρίου, ὄντες «ἕτοιμοι ἀεὶ πρὸς ἀπολογίαν παντὶ τῷ αἰτοῦντι ἡμᾶς λόγον περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος» (Α΄ Πέτρου γ΄ 15). Ἱκανοποίησίς σας μόνη, νὰ μᾶς ἴδητε προοδεύοντας καὶ τιμῶντας τὸ ὄνομα τῆς Σχολῆς καὶ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας. Αἱ φωτειναί σας μορφαὶ δὲν θὰ σβύσουν ποτὲ εἰς τὰς καρδίας μας. Παρέστητε δι' ἡμᾶς οὐχὶ μόνον ὡς διδάσκαλοι, ἀλλά, κατὰ τὰς κρισίμους καὶ ἀποφασιστικὰς στιγμὰς τῆς μαθητικῆς μας ζωῆς, καὶ ὡς πατέρες καὶ σύμβουλοι πολύτιμοι καὶ μεγαλείτεροι ἀδελφοὶ καὶ φίλοι.

Καὶ σεῖς, νεώτεροι ἀδελφοὶ καὶ φίλοι συσπουδασταί, συναθληταὶ τῶν πλέον δυσκόλων καὶ τῶν πλέον εὐχαρίστων ἀγώνων τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, μετ' ὀλίγον θὰ εἶσθε δι' ἡμᾶς μία γλυκυτάτη ἀνάμνησις τοῦ μαθητικοῦ μας παρελθόντος. Ἀδυνατοῦμεν νὰ πιστεύσωμεν, φίλοι τῶν πολλῶν ἐτῶν καὶ τῶν ὀλίγων μηνῶν, ὅτι ἀποχωριζόμεθα ἀπὸ σᾶς μὲ τοὺς ὁποίους μᾶς συνδέουν τόσα κοινά: ἔνθεος ζῆλος καὶ εὐγενῆ ἰδανικά, ἀγῶνες καὶ περιπέτειαι, ἀγρυπνίαι καὶ προσευχαί, χαραὶ καὶ λῦπαι, ἀπογοητεύσεις καὶ ἐλπίδες καὶ ὅσα ἄλλα ἔπλεξαν τὰ ὡραιότερα ἔτη τῆς ζωῆς μας. Οἱ παλαιότεροι, εἶσθε οἱ αὐριανοὶ συναγωνισταί μας· σᾶς ἀναμένομεν εἰς τὸ πεδίον τῶν εἰρηνικῶν ἀγώνων ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ, σᾶς ἀναμένομεν εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Οἱ νεώτεροι, μᾶς ἐχαρίσατε τὴν ἁγνὴν φαιδρότητά σας. Ὅταν νοσταλγῶμεν τὴν ἁγνὴν χαρὰν καὶ τὴν παιδικὴν φαιδρότητα, θὰ προσφέρωμεν τὰ ὀνόματά σας. Δὲν θὰ μᾶς χωρίζῃ ἡ θάλασσα, ἀφοῦ θὰ μᾶς ἑνώνουν ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη καὶ τὰ κοινὰ ἰδανικά.

Ἴσως, φίλοι συμμαθηταί, μᾶς μακαρίζετε τὴν στιγμὴν αὐτήν. Καὶ ἡμεῖς, ἀναγόμενοι εἰς τὸ τρικυμιῶδες πέλαγος τῆς κοινωνικῆς βιοπάλης, σᾶς μακαρίζομεν διότι μένετε ἀκόμη εἰς τὸν γαλήνιον αὐτὸν λιμένα. Καὶ θὰ ἀντιληφθῆτε, προσφιλεῖς συμμαθηταί, πόσον ἔχομεν δίκαιον, μόνον ὅταν ἔλθῃ καὶ διὰ σᾶς ἡ στιγμὴ νὰ ἀπευθύνητε πρὸς ὅσα ἠγαπήσατε, «ὅσα

ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἁγνά, ὅσα προσφιλῆ» τὸ ὕστατον «χαῖρε»!

***

«Χαῖρέ μοι ἀνθεμόεσσα Προποντίδος ἄφθιτε κούρη». Χαῖρε Χάλκη, ἐρατεινὴ καὶ μυροβόλος νῆσος μὲ τὴν αἰωνίαν Ἄνοιξιν.

Χαῖρε λόφε τετιμημένε ὑπὸ τῶν Φωτίων καὶ τῶν Γερμανῶν, λόφε ἐστεμμένε μὲ τὸ πράσινον χρῶμα τῆς αἰωνίου ἐλπίδος.

Χαῖρε φιλτάτη Σχολή, ἀκτινοβόλε ἥλιε τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ἐξακολούθει νὰ ρίπτῃς λαμπρὰς τὰς πνευματικάς σου ἀκτίνας εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου. Ἡ φύσις, ἥτις σὲ περιβάλλει, ἁμιλλᾶται πρὸς τὴν βασίλισσαν τῶν Ἐπιστημῶν τὴν ὁποίαν θεραπεύεις, εἰς τὴν ἐξύψωσιν τῆς ψυχῆς πρὸς τὸν Τριαδικὸν Θεόν, οἱ πρὸς τὸν Ὁποῖον ὕμνοι νυχθημερὸν ὑψοῦνται ἀπὸ τὰς καρδίας ἡμῶν καὶ ἀπὸ τὴν ἰδικήν σου καρδίαν, τὸν σεπτὸν τοῦτον τῆς Ἁγίας Τριάδος ναόν.

Χαίρετε ἐκστάσεις τῶν ὄρθρων καὶ κατανύξεις τῶν παννυχίδων.

Χαίρετε μελῳδίαι τῶν ψαλτῶν καὶ τῆς φύσεως, ἁρμονίαι τῶν ἀνέμων, τῶν δένδρων καὶ τῶν κυμάτων.

Χαῖρε σεπτὲ τῆς Ἁγίας Τριάδος ναέ, ὅστις μᾶς εἶδες νὰ κοσμῶμεν τὸν Ἐπιτάφιον τοῦ Χριστοῦ μὲ τὰ ἄνθη τοῦ κήπου σου, νὰ τὸν δοξολογῶμεν μὲ τὰς δάφνας τῆς αὐλῆς σου, νὰ τὸν ἱκετεύομεν μετὰ τῶν ὑψικόρμων κυπαρίσσων τοῦ περιβόλου σου.

Χαίρετε ὄρθριαι μελέται καὶ μεσονύκτιοι σπουδαί.

Χαίρετε ἐξάρσεις τῶν ἐνάστρων νυκτῶν καὶ ἐνθουσιώδεις ἀπαγγελίαι «παρὰ θῖν' ἁλὸς πολυφλοίσβου».

Χαίρετε ὅσα, ἔμψυχα ἢ ἄψυχα, συνετελέσατε εἰς τὴν ἐξύψωσιν τῆς ψυχῆς μας πρὸς τὸν Θεόν.

Χαῖρε, τὸ ὕστατον χαῖρε, φιλτάτη Σχολή. Μαζί μας παραλαμβάνομεν τὰς πλουσίας εὐεργεσίας σου καὶ ἀφήνομεν τὴν πτωχήν μας εὐγνωμοσύνην. Παραλαμβάνομεν τὴν γλυκυτάτην σου ἀνάμνησιν καὶ ἀφήνομεν τὴν πικράν μας νοσταλγίαν.... Αἱ τελευταῖαί σου ὑποθῆκαι θὰ χρησιμεύσουν ὡς ὁδηγοὺς εἰς τὰς τρίβους τῆς ζωῆς μας.

***

Ἀλλ' εἰς ἕκαστον «χαῖρε» μία προσφιλὴς πραγματικότης γίνεται ἀνάμνησις. Εἰς ἕκαστον «χαῖρε», νέον κενὸν γεννᾶται εἰς τὰς ψυχάς μας, φυλλορροοῦσιν ἓν πρὸς ἓν τὰ πέταλα τοῦ ἄνθους τῆς μαθητικῆς ἡμῶν ζωῆς καὶ μᾶς ἀφήνουν ἐναγωνίους διὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ καρποῦ.

Ἀλλὰ «Σὺ Κύριε, ὁ κελεύσας τῇ γῇ ἐξανεγκεῖν καρπόν, ὁ τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν προσφέρειν σοι, κατὰ τὴν πρόθεσιν, ἑκάστῳ κελεύσας», εὐδόκη-

σον ἵνα ἕκαστος ἐξ ἡμῶν «ᾖ ὡς τὸ ξύλον τὸ πεφυτευμένον παρὰ τὰς ἐξόδους τῶν ὑδάτων, ὃ τὸν καρπὸν αὐτοῦ δώσει ἐν καιρῷ αὐτοῦ, καὶ τὸ φύλλον αὐτοῦ οὐκ ἀπορρυήσεται, καὶ πάντα, ὅσα ἂν ποιήσῃ, κατευοδωθήσεται».

Παραινετικὸς λόγος τῆς Α. Θ. Παναγιότητος

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ δεδοξασμένον τὸ ἅγιον αὐτοῦ ὄνομα ὅτι κατηξίωσεν ἡμᾶς νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς ἀποστολικῆς διακονίας καὶ νὰ προσέλθωμεν ὡς Πατριάρχης καὶ Καθηγούμενος εἰς τὴν ἱερὰν ταύτην Μονήν, ἥτις εἶνε καύχημα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν τῇ στέγῃ τῆς ὁποίας εὑρίσκεται ἡ Ἱερὰ Θεολογικὴ Σχολή, ἐξακολουθοῦσα ἐν συνεχείᾳ ἐπὶ ἕνα περίπου αἰῶνα διατρέφουσα καὶ γαλουχοῦσα κλῆρον ἐγγράμματον καὶ εὐπαίδευτον διὰ τῶν ναμάτων τῆς θύραθεν καὶ τῆς ἱερᾶς ἐπιστήμης.

Ὢ Ἁγία Τριάς, ἡ ἐν Θεότητι ὁμοούσιος καὶ ἀδιαίρετος, σὺ εἶ τὸ στερέωμα τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, σὺ εἶ τὸ φῶς τῶν ἐσκοτισμένων, σὲ ὑμνεῖ τὸ πνεῦμα ἡμῶν καὶ δοξάζει ἡ καρδία πάντων. Προσέδραμον καὶ ἐγὼ εἰς σὲ μετὰ τῆς περὶ ἐμὲ Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, ἔθει ἐκκλησιαστικῷ, νόμου τάξιν ἐπέχοντι ἤδη ἀπὸ χρόνου πολλοῦ, εἰς τὴν ἱερὰν ταύτην Σταυροπηγιακὴν Μονήν, ἵνα ἐπιτελέσῃ τὴν ἀναίμακτον ἱερουργίαν ὑπὲρ τῶν κοπιώντων καὶ ἐργαζομένων εἰς προαγωγὴν καὶ εὐημερίαν τῆς Σχολῆς καὶ πάντων ὅσοι εἰργάσθησαν, πήξαντες καὶ στερεώσαντες τὸ ἱερὸν τοῦτο φυτώριον καὶ συνδραμόντες πολλαχῶς εἰς τὴν ὀντότητα αὐτοῦ, ὅπως λαμβάνῃ ἐν αὐτῷ τὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴν καὶ μόρφωσιν ὁ καθ' ἡμᾶς ἰδίᾳ κλῆρος καὶ οἱ ἄλλως πως ἐργαζόμενοι ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου. Αἰωνία ἡ μνήμη τῶν ἁγίων αὐτῶν ἀνθρώπων!

Ἡ ἁγία αὐτη πρᾶξις τῆς Ἐκκλησίας καθαγιάζει τὸν σύνδεσμον τῆς ἱερᾶς ταύτης Μονῆς μετὰ τῆς ἐν αὐτῇ ἑδρευούσης Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ ἀναβιβάζει τὸν νοῦν ἡμῶν εἰς χρόνους, καθ' οὓς ὑπῆρξε μεγάλη γραμματική, φιλοσοφικὴ καὶ θεολογικὴ Ἀκαδημία, ἐξ ἧς τὰ φῶτα τῆς Παιδείας μετελαμπαδεύοντο ἐν τῇ κοινωνίᾳ τοῦ τότε κόσμου ὑπὸ τῶν πατέρων ἡμῶν, τῶν διαλαμψάντων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ κλεϊσάντων αὐτὴν διὰ τῆς μορφώσεως καὶ τοῦ σθένους. Ἡ τότε Ἀκαδημία αὐτη, ἧς ἡ δρᾶσις μένει ἀνεξίτηλος ἐν τῇ διανοίᾳ ἡμῶν δὲν ἐξέλιπε, ἔχουσα δὲ νῦν τὸ διφυὲς ὁμοίωμα ἔν τε τῷ λόφῳ τούτῳ καὶ ἐν τῷ τόπῳ τῆς διαμονῆς ἡμῶν, ἀνέζησε καὶ ζῇ καὶ θὰ ζῇ πάντοτε.

Ἐνταῦθα λοιπόν, ὑμεῖς οἱ φοιτῶντες, ἀπερίσπαστοι καὶ ἀμέριμνοι, λαμβάνετε μόρφωσιν ἀναπτυσσομένης τῆς διανοίας καὶ διαπλασσομένης τῆς καρδίας ὑπὸ σοφῶν καὶ πεπνυμένων καθηγητῶν καὶ διδασκάλων. Ἐνταῦθα

γνωσθήτεται εἰς ἡμᾶς τὸ φῶς τῆς γνώσεως, τῆς εὐσεβείας, τῆς ἀρετῆς, διαλάμπον εἰς τὸν κατόπιν βίον καὶ καθοδηγοῦν τὴν πορείαν ὑμῶν. Ἐνταῦθα, εἰς τὸ τέμενος τοῦτο τῆς διανοίας καὶ καρδίας, θὰ δοθῇ ἡ ὤθησις τῆς αὐτενεργείας, θὰ ρυθμισθῇ ἡ σκέψις, θὰ κανονισθῇ ἡ ἀτομικότης, θὰ γίνῃ ἡ συνύπαρξις τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ πρὸς τὴν τελειότητα, θὰ σχηματισθῇ ἡ αὐτοπεποίθησις, θὰ καθαρισθῇ ὁ νοῦς ἀπὸ ἐγωϊσμοὺς διὰ νὰ γίνῃ δεκτικὸς τῆς ὑπὲρ πάσας τὰς γνώσεις ἀληθοῦς γνώσεως, θὰ κατανοηθῇ τὸ «Γνῶθι σαὐτόν», θὰ τελειοποιηθῇ ὁ πραγματικὸς ἄνθρωπος μετέχων τοῦ θείου. Ἐνταῦθα θὰ μορφωθῆτε τέλος διὰ νὰ δειχθῆτε ἀγλαόκαρποι μαθηταί, ἱεροσπουδασταί, θὰ διανύσητε ἀσφαλῶς τὸν δόλιχον τῶν σπουδῶν καὶ θὰ διασκορπισθῆτε ἐν τῇ κοινωνίᾳ εἰς ἀγῶνα ζωῆς καὶ δράσεως ἐκκλησιαστικῆς.

Πρὸς ὑμᾶς τοὺς ἤδη ἀποφοιτῶντας στρέφοντες τὸν λόγον, παραινοῦμεν πατρικῶς ὅπως διὰ τῆς πιστῆς καὶ ἀφωσιωμένης ὑμῶν διακονίας φανῆτε ἄξιοι τῶν προσδοκιῶν τῆς Ἐκκλησίας, μὴ δελεαζόμενοι ὑπὸ τῶν τοῦ κόσμου τερπνῶν καὶ ἀπατηλῶν. Ἡ κοινωνία παρουσιάζει τὰ πάντα ὑπὸ δύο ὄψεις, ἀφ᾽ ἑνὸς μὲν ἐμφανίζει τὴν γλυκυτέραν καὶ ἀπατηλοτέραν μορφὴν τῶν πραγμάτων ἵνα ἐμπλέξῃ εἰς τὰ τοῦ κόσμου καὶ σαγηνεύσῃ εἰς τὰ τερπνὰ καὶ καταθύμια, ἀφ᾽ ἑτέρου δὲ κρύπτει σκοπέλους καὶ ὑφάλους ἐν πᾶσι παρασκευάζοντας θλίψεις καὶ στενοχωρίας καὶ ἀντιξοότητας, ὁπότε εἶνε δυνατὸν νὰ καταλάβῃ τὰς ψυχὰς ὑμῶν ἀπαισιοδοξία διαλύουσα τὰ χρυσᾶ ὄνειρα τῆς μελέτης καὶ σκέψεως. Ἀλλὰ μὴ πτοεῖσθε μηδὲ ἀποβάλλετε τὴν πεποίθησιν, καμπτόμενοι πρὸ τῶν ἀντιξόων· ἀτενίζετε εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ. Ἡ κατὰ Θεὸν μόρφωσις βοηθεῖ καὶ συναντιλαμβάνεται ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, καὶ ὁ ἐρευνῶν τὰς καρδίας, πάντοτε ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ὑμῶν γνωρίζων ὅτι εὑρίσκεσθε ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ἀληθείας, τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς δικαιοσύνης· μὴ βλέπετε τὰ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἐλπίζετε· ἀλλ᾽ ἐλπίζετε εἰς ὅσα δὲν βλέπετε μὲν νοεῖ δὲ μόνον ἡ ψυχή, δι᾽ ὑπομονῆς ἐμμένοντες ἐν ᾗ κλήσει ἐτάχθητε καὶ ἀπεκδεχόμενοι τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος, διὰ τοῦ ἱεροπρεποῦς ὑμῶν βίου καὶ πολιτείας τῆς εὐαγγελικῆς ὑμῶν. Ὢ πόσον τότε εἶναι ἄξιος ὁ ἐργάτης τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ! Ἐκ τοῦ κόσμου ἐστὲ καὶ ἐκ τοῦ κόσμου ἐξελέγητε ἵνα μὴ ἦτε ἐκ τοῦ κόσμου καὶ τὰ τοῦ κόσμου φρονῆτε. Τοῦτο δὲ θὰ κατορθώσητε ἐὰν ἔχητε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐν ταῖς διανοίαις τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως. Μόνον οὕτω πολιτευόμενοι, θὰ ἱκανοποιήσητε τοὺς κοπιάσαντας ὑπὲρ τῆς διαπαιδαγωγήσεως καὶ τῆς μορφώσεως ὑμῶν, τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν Ἐφορίαν, τὴν Σχολαρχίαν, τὸ σῶμα τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων, τοὺς κηδεμόνας καὶ προστάτας καὶ ἐμὲ τοῦ ὁποίου αἱ εὐχαὶ καὶ εὐλογίαι συνοδεύουσιν ὑμᾶς ὅπως ἡ χεὶρ Κυρίου μὴ ἀποστῇ ἀφ᾽ ὑμῶν.

Εὐχαριστῶ τὴν Σεβαστὴν Ἐφορίαν τὴν ἀποτελουμένην ἀπὸ ρέκτας ἀδελφούς, ὡς ἐργαζομένους ἐν ζήλῳ καὶ δραστηριότητι εἰς εὐόδωσιν τῶν συμφερόντων τῆς Σχολῆς. Εὐχαριστῶ τὸν Σχολάρχην, τὸν πατρικῶς κυβερνῶντα καὶ συνετῶς κατευθύνοντα τὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν μαθητῶν. Εὐχαριστῶ τοὺς καθηγητὰς καὶ διδασκάλους, οἵτινες διὰ τῆς διδασκαλίας τῶν μαθημάτων παρέχουσι τὴν προσήκουσαν καὶ ὑγιᾶ πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν τροφὴν καὶ τέλος εὐχαρσιτῶ πάντας τοὺς συντρέχοντας λόγῳ καὶ ἔργῳ εἰς τὴν προαγωγὴν καὶ εὐημερίαν τῆς Σχολῆς, ἧς βάσιν καὶ θεμέλιον ἀνομολογοῦμεν τὴν εὐμένειαν καὶ τὴν προστασίαν τῆς πατρικῆς ὑμῶν Κυβερνήσεως. Ἐφ' ᾧ καὶ παρακαλῶ ἵνα πάντες συνενώσωμεν τὰς εὐχὰς ἡμῶν ὑπὲρ ὑγείας καὶ μακροημερεύσεως τοῦ μεγάλου καὶ εὐγενοῦς τέκνου τῆς πατρίδος, τοῦ κραταιοτάτου Προέδρου τῆς ἐφ' ἡμᾶς τεταγμένης πολιτείας Καμὰλ Ἀτατοὺρκ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ περινουστάτων Ὑπουργῶν. Ἀμήν!

***

Ἡ Σχολὴ περιλαμβάνουσα ἑπτὰ τάξεις, κατὰ τὸ ἀνέκαθεν κρατοῦν ἐκπαιδευτικὸν πρόγραμμα, ἐνέγραψε κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος εἰς τὸ μητρῷον αὐτῆς ἑξήκοντα καὶ ὀκτὼ μαθητάς, κατανεμομένους ὡς ἀκολούθως· ἑπτὰ εἰς τὴν Α' τάξιν, δεκαπέντε εἰς τὴν Β', τέσσαρες εἰς τὴν Γ', ἑπτὰ εἰς τὴν Δ', ἐννέα εἰς τὴν Ε', δώδεκα εἰς τὴν ΣΤ' καὶ δεκατέσσαρες εἰς τὴν Ζ'. Ὡρμῶντο δὲ οὗτοι 42 ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, 6 ἐξ Ἴμβρου, 2 ἐξ Ἀμερικῆς, 1 ἐκ Ρόδου, 1 ἐξ Ἀλεξανδρείας, 1 ἐκ Νοτιοσλαβίας, 2 ἐκ Κύπρου καὶ 13 ἐξ Ἑλλάδος. Πρὸς τούτοις ἡ Σχολὴ ἐφιλοξένησε κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο καὶ δύο κληρικοὺς ὑποτρόφους τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας, κατ' ἰδίαν προπονηθέντας εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς γλώσσης διὰ τὴν περαιτέρω ἐν τῇ Σχολῇ ἐκπαίδευσιν αὐτῶν.

† ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΑΡΔΕΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΥ

ΣΥΜΒΟΛΗ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥΣ Κ/ΠΟΛΕΩΣ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΑΛΩΣΕΩΣ ΚΑΙ ΕΞΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πατριαρχικὸν καὶ Συνοδικὸν Γράμμα χορηγοῦν τῷ πρ. ΚΠόλεως Σεραφεὶμ Β′ εἰς διαμονὴν τὴν παρὰ τὰς Σέρρας ἱ. μονὴν τοῦ Τιμίου Προδρόμου [84]).

† *Σαμουὴλ ἐλέῳ Θεοῦ κλπ.*

Τὰ προνοίας ἐκκλησιαστικῆς ἐπιδεόμενα τῶν πραγμάτων καὶ τούτων μάλιστα ὅσα εἰς ὑπεροχικὰ καὶ ἀξιωματικὰ ἀναφέρονται πρόσωπα, ὧν τὴν ἐπισύστασιν καὶ ἐν καιρῷ τῷ δέοντι ἀνήκουσαν συνδρομὴν καὶ βοήθειαν εἰς ἀναπαυστικωτέραν καὶ ἡσυχαστικωτέραν αὐτῶν διαγωγήν, φροντίζειν διὰ παντὸς χρέος ἀπαραίτητον κεκτημένοι, κατὰ τὴν ἐπικρατήσασαν ἀνέκαθεν συνήθειαν, παρὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς φιλανθρωπίας καὶ εὐμενείας καὶ χάριτος εἰς τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι προσηνῶς καὶ φιλαδέλφως τοὺς ἐπιδεομένους τῆς τοιαύτης ἐν εἰρηνικῇ καταστάσει διαγωγῆς τε καὶ ἀναπαύσεως, ὧν τὰς τοιαύτας εὐλόγους αἰτήσεις ἀποδεχόμενοι μετὰ τῆς προσηκούσης ἀδελφικῆς ἀγάπης οὐ διαλείπομεν χορηγεῖν τὰς τῶν τοιούτων εὐλόγους αἰτήσεις τῇ ἀποστολικῇ εἰσηγήσει ἑπόμενοι, ὑποτιθεμένῃ «ἀντιλαμβάνεσθαι ἀλλήλους, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἡμᾶς προσελάβετο». Ἐπειδὴ τοιγαροῦν καὶ ὁ παναγιώτατος πατριάρχης πρώην Κωνσταντινουπόλεως κύριος κὺρ Σεραφείμ, ὁ ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητὸς ἀδελφὸς καὶ συλλειτουργὸς ἡμῶν περιπόθητος, ἠβουλήθη τῷ ἀπὸ τοῦδε, αὐθαιρέτῳ γνώμῃ καὶ ἰδιοθελεῖ προαιρέσει, ἀπαλλαγῆναι τῶν βιωτικῶν θορύβων καὶ ταραχῶν ἡσυχάσαι τε εἰς τὸ ἑξῆς καὶ διαπεράσαι τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἔν τινι τόπῳ ἡσυχαστικῷ καὶ ἀταράχῳ μετὰ τῆς καθηκούσης ψυχικῆς καὶ σωματικῆς διαναπαύσεώς τε καὶ περιθάλψεως, καὶ τοιοῦτον τόπον ἐφαρμόζοντα τῷ σκοπῷ καὶ τῇ ἀναπαύσει τῆς αὐτοῦ παναγιότητος στοχασάμενοι καὶ εὑρόντες τὸ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς

---

84) *Κώδ.* Π. Ἀρχ. Ε′ 248.

ἁγιωτάτης μητροπόλεως Σερρῶν, κατὰ τὴν τοποθεσίαν ὀνομαζομένην Μνήκεα ὄρη κείμενον καὶ εὑρισκόμενον ἱερὸν καὶ σεβάσμιον σταυροπηγιακὸν μοναστήριον, τὸ τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου ἐνδόξου προφήτου προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ Ἰωάννου, ὡς ἐφαρμόζον τῇ αὐτοῦ διαναπαύσει, δεδώκαμεν καὶ ἐνεχειρίσαμεν αὐτὸ τῇ αὐτοῦ παναγιότητι εἰς κατοικίαν ἡσυχάζουσαν ἐφ' ὅρου ζωῆς αὐτοῦ, τὸ μὲν ὡς σταυροπήγιον διατελοῦν καὶ ὑποκείμενον τῷ καθ' ἡμᾶς ἁγιωτάτῳ πατριαρχικῷ οἰκουμενικῷ θρόνῳ καὶ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς πατριαρχικῆς ἀξίας καὶ ἐξουσίας καὶ πατριαρχικῆς κατοικίας δικαίως καὶ εὐλόγως ἀξιούμενον, τὸ δὲ ὡς πρόσφορον καὶ ἁρμόδιον καὶ ἱκανὸν τῇ διαναπαύσει καὶ περιθάλψει τῆς αὐτοῦ παναγιότητος καὶ πρὸς τούτοις στοχαζόμενοι καὶ τὴν μέλλουσαν ἐπακολουθῆσαι ὠφέλειαν τῷ ῥηθέντι σεβασμίῳ μοναστηρίῳ ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ κατοικήσεως τῆς αὐτοῦ παναγιότητος, ἐπειδὴ ἐλπίζομεν βεβαίως διὰ τὸν περὶ τὰ θεῖα ζῆλον καὶ τὴν ἀγάπην καὶ εὐλάβειαν, ἣν ἔχει ἡ αὐτοῦ παναγιότης περὶ τὰ ἱερὰ τοῦ Θεοῦ σκηνώματα, ἐπιμεληθῆναι αὐτοῦ ἐπιμελῶς καὶ ἐπιπόνως, αὐξῆσαί τε καὶ ἐνδυναμῶσαι αὐτὸ πάσῃ καὶ παντοίᾳ εὐπορίᾳ τε καὶ περιποιήσει ὅσων χρήζει ἡ αὔξησις τοῦ ἱεροῦ τούτου μοναστηρίου, ὥστε γίνεσθαι καὶ ἐπακολουθεῖν ἐντεῦθεν δύο τινὰ ἀγαθὰ προσφιλῆ καὶ εὐάρεστα τῷ Θεῷ, τήν τε ἡσυχίαν καὶ διανάπαυσιν τῆς αὐτοῦ παναγιότητος ἐν ἐφαρμόζοντι τόπῳ, ὡς σταυροπηγιακῷ ἡμῶν μοναστηρίῳ τυγχάνοντι καὶ πατριαρχικῇ ἀξίᾳ καὶ παρουσίᾳ καὶ κατοικήσει κοσμῆσθαι καὶ σεμνύνεσθαι διαταχθέντι, καὶ τὴν μέλλουσαν ἐπακαλουθῆσαι ἐντεῦθεν αὔξησιν καὶ ὠφέλειαν καὶ εὐτυχίαν τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου. Καὶ δὴ ἐπὶ πᾶσι τούτοις τοῖς εὐλόγοις δικαιώμασι συνοδικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς συνδιασκεψάμενοι καὶ εὔλογον καὶ δίκαιον εἶναι ἐπικρίναντες καὶ ψηφίσαντες, γράφοντες διὰ τοῦ παρόντος ἀποφαινόμεθα συνοδικῶς μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς ἱερωτάτων ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν ἁγίῳ πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῶν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, ἵνα τὸ διαληφθὲν ἱερὸν μοναστήριον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου τὸ κείμενον κατὰ τὰ Μνήκια ὄρη, καθὼς συνοδικῇ διαγνώσει δεδώκαμεν αὐτὸ τῇ αὐτοῦ παναγιότητι ἐπὶ τὸ ἔχειν αὐτὸ ὑπὸ τὴν τελείαν αὐτοῦ ἐξουσίαν καὶ κυριότητα καὶ διοικονομεῖν καὶ διακυβερνᾶν αὐτὸ θεαρέστως κατὰ πληρεξούσιον δεσποτείαν καὶ κυριότητα, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ὑπάρχῃ καὶ διατελῇ ἀμεταθέτως ἀναφαιρέτως τε καὶ ἀναποσπάστως ὑπὸ τὴν τελείαν ἐξουσίαν τῆς αὐτοῦ παναγιότητος ἐφ' ὅρου ζωῆς αὐτοῦ, κατὰ τὸν ἀνωτέρω ἐκτεθέντα τρόπον, μηδενὸς ἄλλου ἔχοντος τὸ παράπαν μετοχήν τινα καὶ ἐξουσίαν, ἐπιστασίαν τε καὶ διοίκησιν ἐν αὐτῷ οὔτε τοῦ ἐν αὐτῷ ἡγουμενεύοντος, οὔτε τῶν λοιπῶν συνασκουμένων ἐν αὐτῷ πατέρων, ἀλλ' ὑπάρχῃ ὅλως διόλου ὑπὸ τὴν τελείαν ἐξουσίαν τῆς αὐτοῦ παναγιότητος· ὁ δὲ ἡγουμενεύων ἐν αὐτῷ καὶ οἱ λοιποὶ συνασκούμενοι πατέρες ὀφείλουσιν ὑποκεῖσθαι καὶ ὑποτάσσεσθαι εὐπειθῶς κατὰ πάντα τῇ αὐτοῦ παναγιότητι καὶ μηδὲν ἐνεργεῖν ἄνευ ἀδείας καὶ γνώμης τῆς αὐτοῦ παναγιότητος, γινώσκειν τε τὴν αὐτοῦ παναγιότητα δεσπότην καὶ ἐξουσιαστὴν τέλειον τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου. Ὅστις δὲ καὶ ὁποῖος ἢ ἐκ τῶν πατέρων τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου ἢ ἄλλος τις ἐκ τῶν ἔξωθεν τολμήσει οἱωδήτινι ἐναντίος φανῆναι καὶ ἀπειθὴς τῇ αὐτοῦ παναγιότητι καὶ ἐνοχλήσει καὶ ἐπηρεάσει καθ' οἱονδήτινα τρόπον τὴν αὐτοτελῆ ἐξουσίαν καὶ δεσποτείαν ἐν τῷ αὐτῷ μοναστηρίῳ, συνοδικῇ διαγνώσει ἐπιδοθεῖσαν καὶ ἐπιβεβαιωθεῖσαν παρ' ἡμῶν, ὁ

τοιοῦτος τοῦ μὲν ἱερατικοῦ καταλόγου ὢν ἀργὸς ἔστω πάσης ἱεροπραξίας καὶ ἐστερημένος παντὸς ἐκκλησιαστικοῦ εἰσοδήματος παρ' οὐδενὸς συμφορούμενος ἢ συλλειτουργούμενος ἢ ὡς ἱερεὺς τιμώμενος ἢ τὴν χεῖρα ἀσπαζόμενος ἢ εἰσόδημα ἐκκλησιαστικὸν πολὺ ἢ ὀλίγον παρεχόμενος, τῆς δὲ τῶν λαϊκῶν τάξεως ὑπάρχων ἀφωρισμένος εἴη ἀπὸ Θεοῦ Κυρίου Παντοκράτορος καὶ κατηραμένος καὶ ἀσυγχώρητος καὶ μετὰ θάνατον ἄλυτος καὶ πάσαις ταῖς πατρικαῖς καὶ συνοδικαῖς ὑπόδικος καὶ ἔνοχος τοῦ πυρὸς τῆς γεένης. Ὅθεν εἰς τὴν περὶ τούτου ἔνδειξιν καὶ διηνεκῆ ἀσφάλειαν ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν ἡμέτερον πατριαρχικὸν καὶ συνοδικὸν γράμμα καὶ ἐπεδόθη τῇ αὐτοῦ παναγιότητι.

͵αψξδ', ἐν μηνὶ Ἰανουαρίῳ, Ἰνδικτιῶνος ιβ'.

† Ὁ Καισαρείας ***Παΐσιος***, † Ὁ Κυζίκου ***Γεράσιμος***, † Ὁ Νικομηδείας ***Νικηφόρος***, † Ὁ Νικαίας ***Ἱερεμίας***, † Ὁ Χαλκηδόνος ***Ἰωαννίκιος***, † Ὁ Δέρκων ***Διονύσιος***, † Ὁ Τορνόβου ***Παρθένιος***, † Ὁ Κρήτης ***Γεράσιμος***, † Ὁ Φιλιππουπόλεως ***Αὐξέντιος***, † Ὁ Μιτυλήνης ***Ἄνθιμος***, † Ὁ Μελενίκου ***Δαμασκηνός***, † Ὁ Θηβῶν ***Ἄνθιμος***, † Ὁ Μεσημβρίας ***Ἄνθιμος***, † Ὁ Δρύστρας ***Βαρθολομαῖος***, † Ὁ Ξάνθης ***Κύριλλος***, † Ὁ Χίου ***Νικηφόρος***.

66) ΙΩΑΝΝΙΚΙΟΣ Γ'

«Ψήφων κανονικῶν γενομένων, κατὰ τὸν τύπον τῆς Ἐκκλησίας, κοινῇ καὶ ὁμοφώνῳ βουλῇ καὶ συμπνοίᾳ ὅλης τῆς ἱερᾶς τῶν ἁγίων ἀρχιερέων συνόδου, προεβιβάσθημεν καὶ ἀνήχθημεν ἡμεῖς εἰς τὸν ἁγιώτατον πατριαρχικὸν καὶ οἰκουμενικὸν θρόνον, μὲ κοινὴν πρόσκλησιν καὶ ἀξίωσιν ὅλης τῆς ἱερᾶς ὁμηγύρεως καὶ τοῦ εὐαγοῦς κλήρου, ἱερατικοῦ τε καὶ ἀρχοντικοῦ καταλόγου, καὶ λοιποῦ τῶν ὀρθοδόξων συστήματος...», ἔγραφεν ***Ἰωαννίκιος*** ὁ ἀπὸ Χαλκηδόνος τῇ κ' Ἀπριλίου 1761 τοῖς ἐν Ἄθῳ ἀνακοινούμενος ἅμα αὐτοῖς καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ θρόνου ἔξωσιν καὶ εἰς τὸ ἁγιώνυμον Ὄρος ἐξορίαν Σεραφεὶμ Β'. — «Οἱ ἀρχιερεῖς καὶ κληρικοὶ παραστάντες τῷ Ἐπιτρόπῳ τῆς βασιλείας καὶ ἐξαιτήσαντες πατριάρχην τὸν τότε προεδρεύοντα Χαλκηδόνος, πρώην Ἰπεκίου, κύριον Ἰωαννίκιον καὶ παραλαβόντες τὰ ***καββάδια***, ὡς σύνηθες, τῇ ***εἰκοστῇ ἕκτῃ Μαρτίου*** τοῦ ἑξηκοστοῦ πρώτου, ἐπανῆλθον εἰς τὸ πατριαρχεῖον, καὶ τὸν μὲν κύριον Ἰωαννίκιον ἐν τῷ ναῷ τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου γενομένης τῆς ***μεταθέσεως***, ὡς νενόμισται, ἀνευφήμησαν οἰκουμενικὸν πατριάρχην, τὸν δὲ κύριον Σεραφεὶμ καθαιρέσει ὑπέβαλον καὶ ἐξορίᾳ κατεδίκασαν» (Μακρ.).

Ἐπὶ τῇ βάσει καὶ τῶν ἀλλαχοῦ σημειωθέντων καὶ τοῦ κατωτέρω καταχωρουμένου «ὑπομνήματος», τόσον ἡ ἐκλογὴ ὅσον καὶ ἡ ἐνώπιον

τοῦ Μ. Βεζύρου ἐμφάνισις καὶ εἶτα ἡ ἐνθρόνισις τοῦ Ἰωαννικίου συνετελέσθησαν αὐθημερὸν, ἤτοι τὴν **26 Μαρτίου 1761**[85]).

Ὁ Ἰωαννίκιος «ἐπεὶ τὰ τῆς ἀνελευθέρου πολιτικῆς κατεφρόνει καὶ χρημάτων ἧττον ἐφρόντιζεν, οὐκ ἔτι τοῖς δυνάσταις καταθύμιος οὐδὲ τοῖς παραδυναστεύουσι προσφιλὴς ἦν, οὐδ' οἷς ἂν ἐπιβάλλοι κατορθωτικὸς καὶ ἐπιτυχικὸς ὢν ἐδεῖτο. Ἐντεῦθεν οὖν δυσαρέσκειαι ἀνεφύοντο τοῖς δεομένοις τῆς ἐκτὸς ἐπικουρίας ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς, ὡς ἀμελοῦντος τῶν ἐπιβαλλομένων καὶ τῶν ἀναγκαίων μὴ φροντίζοντος, μεμψιμοιρίαι τε οὐκ ὀλίγαι παρὰ τῶν ἀρχιερέων ἐπληθύνοντο· ἀλλὰ καὶ τῶν εὐγενῶν καὶ ἀρχόντων τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως οἱ μὲν τῷ γένει προσήκοντες, μηδὲν ἀποκερδαίνοντες οἷς ἂν ἐλπίσειεν αὐτοῦ πατριαρχοῦντος, ἐδόκουν περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι τὸ οὕτως αὐτοὺς ἄρχειν· οἱ πλείους δὲ ἀντιπολιτευόμενοι ἐκείνους καὶ μήτε καταθαρροῦντες τῷ παναγιωτάτῳ οἷς διενοοῦντο, παραφυλαττόμενοί τε οἷς ἐπεχείρουν, καὶ τὸ ὅλον ἀντιπράττοντα διὰ τοὺς συγγενεῖς ὑφορώμενοι, ἠλλοτριοῦντο ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἀποστυγοῦντες τὴν εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ διαμονήν, ταύτην ἰδίαν καταιτιῶντο τρυφήν» (Μακρ.). Σημειοῦται μάλιστα παρὰ Ὑψηλάντῃ ὅτι τῷ 1762 «οἱ ἄρχοντες συναχθέντες εἰς τὸ σπίτι τοῦ δραγομάνου τῆς Πόρτας Γρηγορίου Γκίκα ἀπεφασίσθη τὸ νὰ **ἐξωσθῇ** (ὁ Ι.) τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου. Δοθέντος τοῦ κατ' αὐτοῦ ἐγγράφου τῷ Ἐπιτρόπῳ ἐβοηθήθη παρά τε τοῦ κεαγιᾶ καὶ τοῦ κεαγιᾶ κιατιπὴ καὶ τοῦ (κιτάπτζὴ τοῦ Ἐπιτρόπου) Ζιχνὴ ἐφένδη, καὶ δὲν ἐνηργήθη ἡ ἔξωσίς του ἀπὸ τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον· λαβὼν γὰρ τὴν εἴδησιν πρότερον ἀπήντησε τὸ κατ' αὐτοῦ κίνημα». Ἀργότερον ἐπανελήφθησαν τὰ αὐτὰ καὶ δὴ ἀποτελεσματικῶς. «Οἱ ἀρχιερεῖς βεβαρημένοι ἀπὸ τὰ δάνεια καὶ ζημίας τοῦ Κοινοῦ διδῶσι λίβελλον τῷ ἄνακτι δεινοπαθῶς προσκλαιόμενοι αὐτοί τε καὶ πολλοὶ τοῦ χριστωνύμου πληρώματος κατὰ τοῦ Ἰωαννικίου, τῇ *κα' Μαρτίου*. Εὑρέθη εἰς τὴν Καραμανίαν (=Ὑψωμαθεῖα) διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου. Ἐκεῖ οὖν εὑρὼν αὐτὸν ὁ τζαούσης ἀπήγαγεν ἐξόριστον εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος ἐκπεσόντα ἀπὸ τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον» (Ὑψ.). Ἐπηκολούθησεν εὐθὺς ***(21 Μαΐου 1763)***, καὶ ἡ παραίτησις αὐτοῦ. Περὶ ἐξώσεως πρῶτον ἀπὸ τοῦ θρόνου διὰ βασιλικοῦ ὁρισμοῦ καὶ περὶ ὑποβολῆς ἔπειτα παραιτήσεως, ποιεῖται λόγον καὶ τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον «ὑπόμνημα» τῆς ἐκλογῆς Σαμουὴλ Α´[86]).

Ποῦ διέμενεν ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἐξόριστος, ἄγνωστον. Μετά τινα και-

---

[85]) *Ὑψηλ.* 388.— ***Σάθα*** 232. 239.— ***Δυοβ.*** 111.— ***Παράρτ.*** Κ-ΚΒ′ τόμ. κλπ. σ. 117.— ***Ἐκκλ. Ἀλ.*** ΚΓ′ 523.— ***Ν. Σιὼν*** ἔτος ΚΖ′ (1935) σ. 500.

[86]) ***Ὑψηλ.*** 391. 392. 393. 396.— ***Σάθα*** 243. 245.— Mansi XXXVIII′ 697.

ρόν, πάντως μετὰ ἓν ἔτος, ἐπανῆλθεν εἰς βασιλεύουσαν τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Γεωργίου Καρατζᾶ, Μ. Λογοθέτου τῆς Ἐκκλησίας καὶ Γενικοῦ Διερμηνέως τῆς βασιλείας. «Ἐλευθεροῦται τῆς ἐξορίας ὁ Ἰ. διὰ τοῦ ἀνεψιοῦ του Γεωργίου Καρατζᾶ τοῦ Δραγομάνου. Ἐλθόντι βιάζει αὐτὸς τὸν Σαμουὴλ νὰ δώσῃ τῷ Ἰ. τὰ δύο μοναστήρια εἰς τὴν Χάλκην, τῆς Παναγίας καὶ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, καὶ τὸ μοναστῆρι τῆς νήσου Πρώτης μετὰ καὶ τῆς ὁλοκλήρου νήσου, σταυροπήγια ὄντα πατριαρχικά. Τούτοις οὐκ ἀρκεσθεὶς ζητεῖ νὰ τοῦ δίδωνται ἐτησίως καὶ δύο χιλιάδες γρόσια. Ἀντιλέγει ὁ πατριάρχης μὲ συμβουλὰς προβάλλων τὸ πολὺ χρέος τοῦ Κοινοῦ, τὸ ἀδύνατον ὁποῦ ἔχει εἰς τὸ νὰ πληρώνῃ τὰ διάφορα χριστιανῶν καὶ μάλιστα ἀδυνάτων χριστιανῶν καὶ τὸ ἀμήχανον ὁποῦ ἔχει εἰς τὸ νὰ ἐλεήσῃ πτωχούς, χήρας, ὀρφανὰ καὶ φυλακωμένους. Δὲν ὁμαλίζουσι τὴν ἐπιμονὴν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ οἱ κοινωφελεῖς λόγοι αὐτοῦ· διὸ καὶ μὴ στέργοντι τῷ Σαμουὴλ μήτε δεχομένῳ κατά τινα τρόπον τὴν τοιαύτην ζημίαν ἐπιφέρει βίαν καὶ προσταγὴν παρὰ τοῦ Ἐπιτρόπου καὶ διορίζονται τὰ ζητούμενα καὶ δίδονται καὶ μέχρι τῆς σήμερον τὰ 2000 γρόσια». Ταῦτα κατὰ τὸν Ὑψηλάντη [87]). Ἐκ τῶν καταχωρουμένων κατωτέρω δύο πατριαρχ. καὶ συνοδικῶν ἐγγράφων καταφαίνεται ὅτι παρεχωρήθη τῷ εἰς ΚΠολιν ἤδη ἐξ ἁγίου Ὄρους ἐπανελθόντι Ἰωαννικίῳ ἡ ἐν Χάλκῃ πατριαρχικὴ καὶ σταυροπηγιακὴ μονὴ τῆς Παναγίας ὅπως ἔχῃ «ὡς ἴδιον ταύτην κατάλυμα καὶ ἐξαίρετον ἐνδιαίτημα ἐφ᾽ ὅρου ζωῆς αὐτοῦ» καὶ ὅπως «εἰς παραμυθίαν τινὰ τῶν ἀναγκαίων αὐτοῦ ἐξόδων» λαμβάνῃ «κατ᾽ ἔτος δύο χιλιάδας γροσίων... ἐφ᾽ ὅρῳ ζωῆς αὐτοῦ». Περὶ τῶν δύο ἄλλων μονῶν, τῆς Παναγίας ἐν Πρώτῃ καὶ τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἐν Χάλκῃ, οὐδεὶς λόγος γίνεται ἐν τοῖς αὐτοῖς γράμμασιν, οὐδὲ ἦτο δυνατὸν νὰ γένηται, ἐφ᾽ ὅσον ἀμφότεραι αὗται διετέλουν ἤδη ἀπὸ ἐτῶν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ Ἰωαννικίου [88]).

[87]) *Ὑψηλ.* 401.— Τὰ ἀναφερόμενα ἐφεξῆς δύο πατρ. καὶ συνοδ. γράμματα χρονολογοῦνται ἀπὸ τοῦ ἔτους 1764 ἰνδικτ. ιβ', ἄρα ἐξεδόθησαν πρὸ τοῦ Σ/βρίου τοῦ ἔτους τούτου, ἀναφέρουσι δὲ τὸν Ἰ. ὡς εὑρισκόμενον ἤδη ἀπό τινος ἐν ΚΠόλει. Διὰ τοὺς λόγους τούτους ὑποθέτομεν διαρκέσασαν τὴν ἐξορίαν αὐτοῦ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ἐπὶ ἔτος ὁλόκληρον.

[88]) Ὁ μ. Χαλκηδόνος Γαβριήλ, ἐξαγοράσας τὸ ἐν Πρώτῃ μοναστήριον τοῦ ***Σωτῆρος Χριστοῦ***, ὕστερον ἐπὶ τῇ μεταθέσει αὐτοῦ εἰς τὴν μ/λιν Νικομηδείας ἐπώλησεν αὐτὸ πρὸς τὸν ἀναδεξάμενον τότε τὴν ἐπαρχίαν Χαλκηδόνος ***Ἰωαννίκιον*** τὸν ἀπὸ πρ. Ἰπεκίου (7/βρ. 1747 — Μάρτ. 1761), ἔκτοτε δὲ τὸ ἐν λόγῳ μοναστήριον «ὑπῆρχεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν καὶ δεσποτείαν τῆς αὐτοῦ παναγιότητος μετὰ πάντων τῶν προσόντων αὐτῷ κτημάτων καὶ ἀφιερωμάτων τῶν τε κινητῶν καὶ τῶν ἀκινήτων καὶ μετὰ τῆς ὁλοκλήρου περιοχῆς τε καὶ ἐμπεριοχῆς τε καὶ παραλίου περιφερείας τῆς αὐτῆς νήσου Πρώτης». Ἀλλ᾽ ἀργότερον ὁ Ἰωαννίκιος, διατελῶν πρ.

Ἐν Χάλκῃ ἐφησυχάζων κατήρχετο καὶ εἰς βασιλεύουσαν ἔχων «καὶ παρὰ τῆς κοινῆς ἡμῶν μητρὸς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας πᾶσαν ἄδειαν εἰς τὸ νὰ ἀπέρχηται ἀκωλύτως καὶ ἀπολύτως πρός τε τοὺς συγγενεῖς καὶ οἰκείους αὐτοῦ καὶ νὰ διατρίβῃ παρ' ἑαυτοῖς ἐφ' ὅσον καιρὸν ἤθελε θελήσῃ καρπούμενος καὶ νεμόμενος πᾶσαν τιμὴν φιλοφροσύνην τε καὶ δεξίωσιν οἰκείαν καὶ κατάλληλον τῷ χαρακτῆρι τῆς πατριαρχικῆς ἀξίας παρά τε τῆς ἡμῶν μετριότητος καὶ παρὰ τῆς ἱερᾶς συνόδου διὰ παντός». Ἔζησεν ἐφεξῆς ὄχι καὶ ὅλως ξένος εἰς ὑπηρεσίας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἀλλ' οὔτε καὶ ἀμέτοχος, ὡς φαίνεται, ἐνεργειῶν κατὰ τοῦ πατριαρχικοῦ καθεστῶτος. Ἀπέθανεν ὑπέργηρως ἐν Χάλκῃ, τῷ 1793, ταφεὶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἱ. ναοῦ τῆς ἐκεῖ ἱ. μονῆς τοῦ ἁγίου Γεωργίου [89]).

***

Ὑπόμνημα ἐκλογῆς Ἰωαννικίου τοῦ Γ' τοῦ ἀπὸ Χαλκηδόνος [90]).

Πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως τὴν ὑπομονὴν τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν δοκιμάζων ὁ ἐν ἐλέει ἀνυπέρβλητος Κύριος καὶ πειρασμοῖς ἀδοκήτοις περιπίπτειν αὐτοὺς ἀφιεὶς καὶ ὑπὸ ῥάβδῳ σιδηρᾷ μαστίζεσθαι ἐπιτρέπων διὰ τῶν ἐπιόντων κακῶν,

---

ΚΠόλεως ἐπώλησε τὸ μοναστήριον μετὰ τῆς νήσου κατὰ τὰ ἀνωτέρω «πρὸς τὸν τιμιώτατον ἄρχοντα Πιτάρην κυρίτζην Διαμαντὴν τοῦ Γεωργάκη διὰ χοτζετίου τῆς βασιλικῆς κρίσεως ... καὶ ἔλαβεν ἐπὶ χεῖρας μετρητὰ παρ' αὐτοῦ γρόσια τὸν ἀριθμὸν δύο χιλιάδας πεντακόσια ...». —Τὸ ἐν Χάλκῃ μοναστήριον τοῦ ***ἁγίου Γεωργίου τοῦ Κρημνοῦ*** ἀνέκαθεν ἐνοριακὸν τῆς ἐπαρχίας Χαλκηδόνος διατελοῦν ἀνεκαινίσθη ὑπὸ τοῦ τότε Χαλκηδόνος Ἰωαννικίου τοῦ Καρατζᾶ, εἰς ὃν ἀργότερον, καὶ μετὰ τὴν ἄνοδον αὐτοῦ εἰς τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον, ἀνεγνωρίσθη τὸ κτητορικὸν δικαίωμα ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ μοναστηρίου τεθέντος ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐκείνου δεσποτείαν καὶ κυριαρχίαν. Ἡ ἀναγνώρισις αὕτη, γενομένη ἐπὶ τῆς πατριαρχείας τοῦ Ἰωαννικίου, ἐπιβεβαιώθη καὶ αὖθις κατὰ 8/βριον 1764 διὰ σιγιλλιώδους γράμματος Σαμουὴλ Α' (***Ὑψηλ.*** 355. 360. 363. 393. 401. 414. 606 ἑξ. 611 ἑξ.— ***Ξενοφ. Μογὲ*** ἡ ἐν Χάλκῃ ἑλληνοεμπορικὴ σχολή. ΚΠολις. 1885. σ. 25 ἑξ. - Ἡ ἐν τῇ νήσῳ Πρώτῃ πατρ. καὶ σταυροπηγ. μονὴ τῆς θ. μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ὑπὸ ***Μ. Σάρδεων Γερμανοῦ*** ΚΠολις 1932 σ. 5 ἑξ.— ***Ὀρθοδοξία*** ἔτος Ζ'. 1932 σ. 74. — ***Κώδ.*** Πατρ. Ἀρχειοφ. Ε' 279).

[89]) ***Ὑψηλ.*** 406. 4.13 414. 419. 680.— ***Κ. Δελικάνη*** περιγράφ. κατάλογος κλπ. σ. 12.— ***Βυζαντ.*** Β' 309 542.— ***Βυζαντ.*** Β' 309. 542.— ***Ξενοφ. Μογὲ*** ὡς ἀνωτ. σ. 30. — Περὶ ***Ἰωαννικίου Γ'*** ὅρα καί: ***Βεντότη*** σ. 88.— ***Κούμα*** σ. 400. — ***Μαθᾶ*** σ. 252.— ***Γεδεὼν*** 654.— ***τοῦ αὐτοῦ*** καν. διατ. Α' 256. Β' 459.— ***Δελικάνη*** Α' 11. 12. Γ' 887. 890. — ***Ἠλ. Γενν.*** Φωτ. βιβλ. Α' 60. 118. Β' 7. 30.— ***Ἐκκλ. Ἀλ.*** ΙΘ' 422 Κ' 475. — ***Ν. Ἑλληνομν.*** Ζ' 96. — ***Σάθα*** Γ' 193. 410. — **N. Jorga** ὡς ἀνωτ. σ. 507 ἑξ. — **Mansi** ὡς ἀνωτ. 685. 689. 693. 897. 901. 981. — ***Μ. Ἑλλ. Ἐγκ.*** ΙΓ' 374.— ***Θεολογ.*** Δ'. 181.— ***Ὀρθ.*** Γ'. 32.

[90]) ***Κώδ.*** Π. Ἀρχ. ΣΤ' 12.

ἐπειδὰν ἴδῃ τὸ γενναῖον καὶ εὐσταθὲς τῆς καρτερίας αὐτῶν καὶ τὴν ἐν πᾶσιν εὐγνωμοσύνην, μεθ' ἧς τὴν ἅπασαν αὐτῶν ἐλπίδα τῇ θείᾳ ἀνατιθέντες προνοίᾳ ἐν καιρῷ εὐθέτῳ τὴν ἀπὸ τῶν δεινῶν ἀπαλλαγὴν ἀπεκδέχονται· τότε δὴ τότε ἐκχέονται εἰς αὐτοὺς παρ' ἐλπίδα πλούσια τὰ ἐλέη τὰ τοῖς θείοις θησαυροῖς ἐναποκείμενα, οἵτινες καὶ τῆς ὑπομονῆς τὸν μισθὸν ἀξίως ἀντιλαμβάνουσι τῆς οὐ καταισχυνούσης ἐλπίδος ἀπρὶξ ἀντεχόμενοι· εἰ γὰρ καὶ πατάσσει πρὸς καιρὸν ὁ Θεὸς τὴν σωτηρίαν ἡμῶν διὰ τῆς ἀνοχῆς πραγματευόμενος καὶ οἱονεὶ ἀλεξιτηρίοις φαρμάκοις τὰς ἀπὸ τῶν ἁμαρτημάτων ὡς ἀπὸ τραυμάτων οὐλὰς ἐξιώμενος, ἀλλ' οὐκ ἐγκαταλιμπάνει διὰ τέλους τῇ τῶν κακῶν ἐπαγωγῇ ἐπὶ τοσοῦτον πιέζεσθαί τε καὶ κατατρίβεσθαι, ὥστε ἐκλελυμένους ἀπαγορεῦσαι καὶ τῆς ἐν ἐλπίδι πεποιθήσεως ἐκπεσεῖν· εὐλογητὸς γὰρ ὁ Θεός, φησὶν ἡ ἀποστολικὴ σάλπιγξ τῆς ἀληθείας, ὁ μὴ ἐῶν κακουχεῖσθαι ἡμᾶς ὑπὲρ ὃ δυνάμεθα· τοῖς οὖν θλιβομένοις καὶ περιαλγοῦσιν ἐν τῇ τῶν κακῶν ἐπαγωγῇ φθάνει ἡ θεία ἀντίληψις τῇ τῶν κακῶν ἐλευθερίᾳ τὴν ἀπαλλαγὴν ἐπεισφέρουσα καὶ παραμυθουμένη φιλαγάθως καὶ κηδεμονικῶς τὰς κατωδύνους ψυχάς, οἷά που φησὶ καὶ Δαυῒδ ὁ θεόπνευστος «κατὰ τὸ πλῆθος τῶν ὀδυνῶν μου ἐν τῇ καρδίᾳ μου καὶ παρακλήσει σου εὔφρανον τὴν ψυχήν μου». Οὕτως οὖν ἀνέκαθεν οἰκονομούσης τὰ καθ' ἡμᾶς τῆς πανσόφου καὶ ἀνεξιχνιάστου θείας προνοίας καὶ πάντα πρὸς τὸ ἡμῖν συμφέρον διεξαγούσης καὶ διὰ τῶν ἐναντίων τὸ δοκίμιον τῆς πίστεως ἡμῶν ἐν τῇ ὑπομονῇ γυμναζούσης καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς ἁγιωτάτη τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία, ἡ κοινὴ μήτηρ πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν, ἡ συνέχουσα ἐν τῇ ὁλοκληρίᾳ αὐτῆς τὸ ἁπανταχοῦ εὐαγὲς τοῦ χριστωνύμου πληρώματος, ἔφθασε περιπεσεῖν, ὡς μὴ ὤφελε, πρὸ χρόνων ἤδη τινῶν θεηλάτῳ τινὶ πληγῇ καὶ μάστιγι βαρυτάτῃ, ἐξ ὅτου περ ὁ κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ εἰς αὐτὴν ἐπεισφρύσας καὶ συνεργείᾳ τε καὶ μηχανῇ δολίῳ ἁρπάσας τὸν πατριαρχικὸν τοῦτον θρόνον εἰσεπήδησεν εἰς αὐτὴν κακοΣεραφείμ, οὗ μακρὸν ἂν εἴη λέγειν καὶ διηγεῖσθαι ἐν τῷ παρόντι ὑπομνήματι τὰς ἐπὶ μέρους ἀνοσιουργίας καὶ τὰ μέχρι τοῦδε ἀνήκουστα ἐξ αἰῶνος κακά, τάς τε καθ' ἡμέραν ἐπιβουλὰς καὶ καταδρομάς, καὶ τὸ πρὸς φθορὰν καὶ βλάβην πῇ μὲν ἀναφανδόν, πῇ δὲ λάθρα κιρνῶν δηλητήριον, πάντων ἐπίσης ἀνυποστόλως καταφερόμενος, ἐξορμήσας δυστυχῶς, κρίμασιν οἷς μόνον οἶδε Θεός, διὰ τὰς τοῦ λαοῦ ἁμαρτίας εἰς τὴν βασιλεύουσαν ταύτην πόλιν· τοσούτων οὖν κακῶν σωρηδὸν ἅμα συνεπελθόντων, ἡ τῶν ἁγίων ἀρχιερέων ὁμήγυρις, μέσον τοσούτων ἐναποληφθεῖσα κακῶν, τὴν ἐλεεινὴν ταύτην τῆς Ἐκκλησίας κατάστασιν οἰκτρῶς ὀλοφυρομένη καὶ μηδεμίαν διόρθωσιν τοῦ κακοῦ εὑρισκομένη, ἡμεριναῖς τε καὶ νυκτεριναῖς δεήσεσι τὴν θείαν ἐξ ὕψους ἐπικαλεσάμενοι ἀρωγήν, εἰσηκούσθησαν παραδόξως παρὰ τῆς ἄνωθεν εὐμενείας καὶ φιλανθρωπίας τοῦ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν καὶ ἐλέους ἐπιδαψιλεύοντος Θεοῦ τοῖς θερμῶς αὐτὸν ἐπικαλουμένοις ἐν καιρῷ ἀνάγκης, ὃς καὶ ὄμματι ἱλέῳ ἐπιβλέψας εἰς τὴν ἁγίαν αὐτοῦ Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἐν αὐτῇ χριστώνυμον σύστημα, ὅπερ τὸ ἰδίῳ ἐξηγόρασεν αἵματι, ἔσωσεν αὐτὴν παραδόξως ἐκ τῶν τυραννικῶν αὐτοῦ χειρῶν· καὶ γὰρ ἀνενεχθέντων τῷ βασιλικῷ κράτει καὶ τοῖς πολυχρονίοις ἡμῶν αὐθένταις τῶν ἀνηκούστων αὐτοῦ κακῶν, αὐτὸς μὲν ἐξηλάθη καὶ ἐξώσθη ἀπὸ τοῦ οἰκουμενικοῦ τούτου θρόνου καὶ καθαιρέσει παντελεῖ συνοδικῶς καθυπεβλήθη. ἡ δὲ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ ὁ κατ' αὐτὴν ἁγιώτατος πατριαρχικὸς οἰκουμενικὸς θρόνος διέμεινεν ἀπροστάτευτος καὶ ἀποίμαντος καὶ εστερημένος τῆς πατριαρχικῆς

προστασίας καὶ ποιμαντορίας καὶ ἀναγκαίως ἐπιζητῶν τὴν ὑπεριδρυμένην νόμιμον ἀρχὴν καὶ διὰ κανονικῶν καὶ συνοδικῶν ψήφων θεοφιλῆ προστασίαν, ἧς ἐν ἱκανῷ διαστήματι καιροῦ τῆς τυραννικῆς τοῦ ἐξωσθέντος ἐπιβασίας ἀπεστερημένος ὢν ὠλοφύρετο. Τούτου χάριν ἡμεῖς οἱ ἐνδημοῦντες ἐν Κωνσταντινουπόλει συναδελφοὶ ἀρχιερεῖς ἀξιώσει παντὸς τοῦ εὐαγοῦς καὶ ὀρθοδόξου πληρώματος, τιμιωτάτων τε κληρικῶν καὶ εὐγενεστάτων ἀρχόντων συνηνέσαμεν κανονικῶς προβαλέσθαι καὶ ἐκλέξαι κοινῶς καὶ ἐξευρεῖν ἀξιόλογον ἄνδρα καὶ πρόσφορον καὶ τῆς οἰκουμενικῆς καθέδρας καὶ προστασίας κατάλληλον καὶ ἁρμόδιον προστάτην καὶ ὡς εἰπεῖν ἀξιόθρονον, ὅστις ἀξίως ἐπὶ τὴν πρωτιστεύουσαν ταύτην ἀποστολικὴν καὶ οἰκουμενικὴν προβιβασθεὶς καθέδραν καὶ τὴν κοινὴν ἀναλαβὼν πηδαλιουχίαν, σπουδήν τε καὶ ἐπιμέλειαν δυνηθῇ λόγῳ καὶ φρονήσει καὶ ἐμπειρίᾳ εἰς εὔδιον λιμένα ἐπαγαγεῖν τὴν ἱερὰν ταύτην καὶ παγκόσμιον ὁλκάδα τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ δὴ τῆς ἐκλογῆς γενομένης κοινῇ συγκατανεύσει καὶ συμπνοίᾳ, συνελθόντες κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν διατύπωσιν, ὡς νενόμισται, ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου καὶ συνδιασκεψάμενοι μετ᾽ ἀκριβείας πρῶτον μὲν ἐθέμεθα τὸν μακαριώτατον ἀρχιεπίσκοπον Χαλκηδόνος κύριον κύριον Ἰωαννίκιον, β᾽ δὲ τὸν Παΐσιον καὶ γ᾽ τὸν Καλλίνικον. Ὅθεν εἰς ἔνδειξιν κατεστρώθη τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐν τῷδε τῷ ἱερῷ κώδικι τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας.

,αψξα', Μαρτίῳ μηνὶ (τῇ κστ') Ἰνδικτ Θ'.

† Ὁ Καισαρείας ***Παΐσιος***, † Ὁ Νικαίας ***Ἱερεμίας***, † Ὁ Δέρκων ***Σαμουήλ***, † Ὁ Βερροίας ***Σαμουήλ***, † Ὁ Μιτυλήνης ***Ἄνθιμος***, † Ὁ Μηθύμνης
† Ὁ Μεσημβρίας ***Ἄνθιμος***, † Ὁ Δρύστρας ***Βαρθολομαῖος***, † Ὁ Βιδύνης ***Ἰωσήφ***, † Ὁ Σοφίας ***Ἱερεμίας***, † Ὁ Βάρνης ***Καλλίνικος***, † Ὁ Ἴμβρου ***Νικηφόρος***, † Ὁ Κώου ***Μελέτιος***, † Ὁ Φερσάλων ***Δωρόθεος***, † Ὁ Ὠλένης ***Ζαχαρίας***.

***

Παραίτησις Ἰωαννικίου τοῦ Γ' 91.

Ἡ μετριότης ἡμῶν διὰ τοῦ παρόντος αὐτῆς ἐνυπογράφου τῆς τελείας παραιτήσεως γράμματος δηλοποιεῖ ὅτι ἰδιοθελεῖ ἡμῶν καὶ ἀβιάστῳ γνώμῃ ἐποιησάμεθα τελείαν παραίτησιν τοῦ ἁγιωτάτου πατριαρχικοῦ καὶ οἰκουμενικοῦ θρόνου εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν μητέρα ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὴν ἱερὰν τῶν συναδελφῶν ἡμῶν ἀρχιερέων ὁμήγυριν, ἅτε δὴ καὶ πρὸ πολλοῦ τοῦτο μελετῶντες καὶ εἰς ἔκβασιν ἀγαγεῖν ἐπιποθοῦντες, οὐ μὴν δὲ καὶ τοῦ πατριαρχικοῦ ἡμῶν ἀξιώματος καὶ τῆς ἀρχιερωσύνης, ὑποσχόμενοι φυλάττειν διὰ παντὸς τὴν πρὸς πάντας τοὺς συναδελφοὺς ἡμῶν ἁγίους ἀρχιερεῖς εἰρήνην καὶ ἀδελφικὴν ἀγάπην, ἀξιοῦντες καὶ τὴν αὐτῶν πανιερότητα σώζειν πρὸς ἡμᾶς τὴν ἀμοιβαίαν ἀδελφικὴν ἀγάπην καὶ ὁμόνοιαν. Ὅθεν εἰς τὴν περὶ τούτου ἔνδειξιν καὶ διηνεκῆ ἀσφάλειαν ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν ἡμῶν ἐνυπόγραφον καὶ ἐσφραγισμένον τῆς τελείας παραιτήσεως γράμμα.

'αψξγ' Μαΐου κα'.

† ***Ὁ πρώην Κωνσταντινουπόλεως Ἰωαννίκιος*** βεβαιοῖ.

(ἀκολουθεῖ).

91) ***Κώδ.*** Π. Ἀρχ. ΣΤ' 46.— ***Ἐκκλ. Ἀλ.*** Β' 232.

ΑΓΓΕΛΟΥ Λ. ΒΟΥΔΟΥΡΗ

Η ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΠΡΩΤΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 187).

§ 6. Τὸ 1727 ἐπὶ τῆς πρώτης πατριαρχείας Παϊσίου τοῦ Β΄, ἀδείᾳ τῆς Ἐκκλησίας, τὸ μοναστήριον συνηνώθη προσηλωθὲν ὑπὸ τύπον μετοχίου μὲ τὴν ἐν τῇ νήσῳ Ἄνδρῳ ἱερὰν βασιλικὴν καὶ σταυροπηγιακὴν μονὴν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς ἐπικαλουμένης τῆς Παναχράντου. Διὰ δὲ τὴν ἐξάρτησιν ταύτην κατεβλήθησαν εἰς τοὺς ἄνω Χίους δύο χιλιάδες καὶ πεντακόσια γρόσια, μετρηθέντα εἰς αὐτοὺς ἀπὸ μοναστηριακὰ χρήματα τῆς μονῆς Παναχράντου διὰ χειρὸς τοῦ Παναχραντιώτου ἱερομονάχου Διονυσίου, ἡγουμενεύοντος τότε ἐν τῷ μοναστηρίῳ τούτῳ τῆς Πρώτης 9). Ἀλλὰ καὶ πάλιν προϊόντος τοῦ χρόνου περιέπεσεν εἰς χρέος τὸ μοναστήριον τοῦτο μέγα ἀποτελούμενον ἐκ τριῶν χιλιάδων καὶ διακοσίων γροσίων, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου δυσχερῶς ἠδύνατο νὰ διακυβερνᾶται. Ὅθεν οἱ πατέρες τῆς μονῆς τῆς Παναχράντου, διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν ἔνδειαν καὶ ἀπορίαν μὴ δυνάμενοι νὰ πληρώσωσι τὸ εἰς αὐτοὺς ἐπικείμενον μοναστηριακὸν τοῦτο χρέος, κατόπιν συσκέψεως καὶ ἀποφάσεως διώρισαν ἐκ μέρους αὐτῶν ἐπιτρόπους διὰ σχετικῶν γραμμάτων τὸν προηγούμενον Δανιήλ, τὸν σκευοφύλακα Ἰάκωβον, ἄλλον προηγόμενον Δανιήλ, ὡς καὶ τὸν ἱερομόναχον Διονύσιον, τὸν ἡγούμενον τοῦ μετοχίου, καὶ τοὺς ἔστειλαν εἰς Κωνσταντινούπολιν μὲ τὴν πληρεξουσιότητα, ὅπως ἐξεύρωσι τὸν καλύτερον τρόπον πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς μονῆς αὐτῶν ἀπὸ τοῦ εἰρημένου χρέους. Μετ' ἀναφορὰν δὲ αὐτῶν πρὸς

9) Τὰ μετὰ τὴν ἅλωσιν αὐτ. σελ. 612.— ***Ζερλέντη***, ἱστορικαὶ ἔρευναι περὶ τὰς ἐκκλησίας τῶν νήσων (ἐν Ἑρμουπόλει) 1913, τόμ. Α΄ σελ. 176.— ***Φιλαρέτου Βαφείδου***, Ἐκκλ. ἱστορ. Τόμ. Γ΄, Μέρος Β΄, Ἀλεξάνδρεια, 1928, σελ. 353-354.

τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν οἱ τέσσαρες οὗτοι ἐπίτροποι ἔτυχον σχετικῆς ἀδείας ἵνα προβῶσιν εἰς τὴν πώλησιν τοῦ μοναστηρίου τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ τῆς Πρώτης εἰς ἄλλον τινά.

§ 7. Οὕτω τὸ μοναστήριον τοῦτο, ὡς κτῆμα καὶ μετόχιον τῆς βασιλικῆς αὐτῶν μονῆς τῆς Παναχράντου ὑπάρξαν, μετὰ πάντων τῶν κτημάτων καὶ ἀφιερωμάτων αὐτοῦ, κινητῶν τε καὶ ἀκινήτων, καὶ μετὰ πάσης τῆς περιοχῆς, ἐμπεριοχῆς τε καὶ παραλίου περιφερείας τῆς αὐτῆς νήσου Πρώτης, παρεδόθη εἰς τὸν μητροπολίτην Χαλκηδόνος Γαβριήλ, ὅστις ἐπλήρωσεν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τὸ ποσὸν τρεῖς χιλιάδας διακόσια πεντήκοντα γροσίων πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ ἐπικειμένου αὐτοῖς μοναστηριακοῦ τούτου χρέους. Ἔκτοτε δέ, κατόπιν τῆς συμφωνίας ταύτης, οἱ μοναχοὶ τῆς Παναχράντου ἐξ ὁλοκλήρου ἀπεμακρύνθησαν τῆς ἐξουσίας καὶ δεσποτείας τοῦ μοναστηρίου τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ὅπερ ἐγένετο κτῆμα τοῦ Χαλκηδόνος Γαβριήλ.

Μετὰ μικρὸν ὁ Γαβριήλ, περὶ τὸ 1746, «οἰκείᾳ προαιρέσει ἀφιέρωσε καὶ συνῆψε καὶ συνήνωσε, προσήλωσέ τε καὶ προσεκληρώσατο» τὸ ἱερὸν τοῦτο μοναστήριον εἰς τὴν μητρόπολιν Χαλκηδόνος ὑπὲρ ψυχικῆς αὐτοῦ σωτηρίας καὶ μνημοσύνου. Τοῦ λοιποῦ δὲ τὸ μοναστήριον θὰ ἦτο ἀσύδοτον καὶ ἀδέσποτον καὶ ἀκαταζήτητον, ἀνενόχλητον καὶ ἀνεπηρέαστον διαμένον καὶ παρὰ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ παρὰ τῆς μονῆς τῆς Παναχράντου καὶ παρὰ παντὸς συγγενικοῦ τοῦ μητροπολίτου ἢ ἄλλου προσώπου ἱερωμένου ἢ λαϊκοῦ. Εἰς τὸ ἑξῆς ἀπετέλει ἀφιέρωμα καὶ κτῆμα ἴδιον τῆς μητροπόλεως Χαλκηδόνος καὶ ἐνοριακὸν αὐτῆς δίκαιον ἀναπόσπαστον καὶ ἀναφαίρετον, δεσποζόμενον ὑπὸ τοῦ ἑκάστοτε μητροπολίτου Χαλκηδόνος, ὅστις μόνος ἁγιάζει ἀρχιερατικῶς πάντας τοὺς ἐνασκουμένους ἐν τῷ μοναστηρίῳ πατέρας καὶ ἐκτελεῖ τὰς ἐμπιπτούσας αὐτῷ χειροτονίας, ὡς καὶ ἐν πάσῃ τῇ ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ, καὶ ὅστις ὀφείλει νὰ φροντίζῃ περὶ τῆς συστάσεως καὶ αὐξήσεως καὶ βελτιώσεως τοῦ μοναστηρίου, νὰ κρίνῃ καὶ ἀνακρίνῃ πᾶσαν μοναστηριακὴν ὑπόθεσιν, νὰ κείρῃ μοναχούς, νὰ διορίζῃ καὶ νὰ παύῃ τὸν ἡγούμενον. Οἱ ἐν τῷ μοναστηρίῳ πατέρες νόμιμον καὶ κανονικὴν ἀρχὴν ὤφειλον νὰ ἀναγνωρίζωσι μόνον τὸν κατὰ καιροὺς μητροπολίτην Χαλκηδόνος, ὃν καὶ μνημονεύουσιν ἐν ἁπάσαις ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς καὶ ἀκολουθίαις [10]).

---

[10]) Τὰ μετὰ τὴν ἅλωσιν σελ. 610, ἔνθα ὑπάρχει τὸ πατριαρχικὸν σιγιλλιῶδες γράμμα, ὑπὸ ἡμερομ. μαΐου 1746, τοῦ πατριάρχου Παϊσίου, παραχωροῦν τὴν νῆσον καὶ τὸ μοναστήριον τῷ Χαλκηδόνος Γαβριήλ. Ἐν τούτοις ὁ Ὑψηλάντης ἐν σελ. 355 ἀναφέρει διαφορετικὰ τὰ οὕτω συμβάντα κατὰ τὸ σιγιλλιῶδες γράμμα πράγματα. Ἐκεῖ λέγει τὰ ἑξῆς· παραλαβόντες οἱ Χῖοι ἀπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας ὡς σταυροπήγιον αὐτῆς, διὰ νὰ τὸ ἐπισκέπτωνται τὸ μοναστήριον τῆς Πρώτης, ἔδωκαν

§ 8. Δὲν παρῆλθεν ὅμως πολὺς χρόνος καὶ ὁ ἀφιερώσας τὸ μοναστήριον εἰς τὴν μητρόπολιν αὐτοῦ Γαβριὴλ μετενόησε, διὰ τὴν ἐφαρμοσθεῖσαν αὐτῷ, φαίνεται, λόγῳ τῶν ἀνυποίστων κακῶν καὶ τολμημάτων αὐτοῦ, ἐκκλησιαστικὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως καὶ ἐξορίας του εἰς τὸ Ἀβρὲτ ἀδασή, τὸ ἀντικρὺ τῆς ἐν τῇ Συρίᾳ Τριπόλεως καὶ τῆς νήσου Κύπρου [11]). Ὅθεν ἐπὶ τῇ μεταθέσει αὐτοῦ εἰς Νικομήδειαν ἐπώλησε κατόπιν τὸ ἐνοριακὸν τοῦτο μοναστήριον τοῦ Σωτῆρος τῆς Πρώτης εἰς τὸν διαδεχθέντα αὐτὸν εἰς τὴν ἐπαρχίαν Χαλκηδόνος πρώην Πεκίου Ἰωαννίκιον, τὸ γένος Καρατζᾶν, γενομένων τῶν σχετικῶν τῆς πωλήσεως ἐγγράφων, ἅτινα περιῆλθον εἰς τὸν τελευταῖον. Ὁ Ἰωαννίκιος καὶ κατὰ τὴν πατριαρχείαν του (1761 1763) καὶ μετὰ τὴν πτῶσιν αὐτοῦ εἶχεν εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ ἐποπτείαν τὸ κατὰ τὴν Πρώτην ἐνοριακὸν μοναστήριον τοῦτο μετὰ πάντων τῶν προσόντων αὐτῷ κτημάτων, ὅπερ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε καταντήσει εἰς ἀθλίαν κατάστασιν καὶ διέτρεξε τὸν κίνδυνον τῆς ἐρημώσεως.

§ 9. Ἕνεκα δὲ τῆς τοιαύτης καταστάσεως εἰς ἣν εὑρίσκετο καὶ πάλιν τὸ μοναστήριον τοῦτο ἐπωλήθη ὑπὸ τοῦ ἐν διαθεσιμότητι ἐν Χάλκῃ διαμένοντος Ἰωαννικίου «εἰς τὸν τιμιώτατον ἄρχοντα Πιτάρην κυρίτζη Διαμαντῆν τοῦ Γεωργάκη διὰ χοτζετίου τῆς βασιλικῆς κρίσεως καὶ δι' ἀδείας τοῦ μητροπολίτου Χαλκηδόνος Παρθενίου ἀπέναντι δύο χιλιάδων καὶ πεντακοσίων γροσίων· οὕτω δὲ ἔπαυσεν ἡ κυριότης τοῦ Ἰωαννικίου ἐπὶ τοῦ μοναστηρίου καὶ τῶν ἐπὶ τῆς νήσου κτημάτων αὐτοῦ καὶ ἀνεγνωρίσθη τοῦ λοιποῦ ὡς κτῆμα καὶ πρᾶγμα τοῦ ἄρχοντος Πιτάρη κὺρ Διαμαντῆ [12]).

§ 10. Ἀλλὰ καὶ ὁ νέος κυριάρχης τοῦ μοναστηρίου μετ' ὀλίγον ἐπειδὴ ἔβλεπεν ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐξοικονομήσῃ τὰ κατ' αὐτό, δι' ἀδείας τοῦ κατὰ τόπον ἀρχιερέως, ἐξεχώρησεν ἀπέναντι δύο χιλιάδων ἑπτακοσίων πεντήκοντα γροσίων τὸ αὐτὸ μοναστήριον μεθ' ὅλης τῆς περιοχῆς καὶ ὅλης τῆς

εἴς τινα μοναστηριακὸν τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἱερομόναχον, ὅστις χρεωθεὶς ἐδαπάνησε διὰ τὴν ἀναγκαίαν ἐπισκευὴν τοῦ ἐπαπειλοῦντος κρημνισμὸν μοναστηρίου του. Κατόπιν οὗτος ἠθέλησε νὰ τὸ καταστήσῃ μετόχιον τοῦ μοναστηρίου αὐτοῦ, πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον οἱ Χῖοι ἀπέστεργον διὰ τὸ σταυροπηγιακὸν δικαίωμα τοῦ μοναστηρίου τούτου. Λόγῳ τῆς ἀρνήσεως ταύτης ὁ ἱερομόναχος ἀπῄτει παρὰ τῶν Χίων τὰ χρήματα, ἅπερ δανεισθεὶς ἐχρεώστει. Ἀλλὰ δὲν τὰ ἐλάμβανε. Διὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ἀναφερθεὶς εἰς τὸν πατριάρχην καὶ τὴν σύνοδον ἔλαβεν ἐν τέλει τὰ χρήματα αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ Χαλκηδόνος Γαβριήλ, πεισθέντος νὰ πληρώσῃ τὸ ὀφειλόμενον ἐκ μέρους τοῦ μοναστηρίου τῆς Πρώτης ποσόν, γενομένης οὕτω κυριάρχου τοῦ τε μοναστηρίου καὶ τοῦ εἰσοδήματος τῆς νήσου τῆς μητροπόλεως αὐτοῦ Χαλκηδόνος, ἐντὸς τῆς ἐπαρχίας τῆς ὁποίας ταῦτα κεῖνται.

[11]) Τὰ μετὰ τὴν ἅλωσιν σελ. 355, ἔνθα ἔγγραφον πατριαρχικὸν καὶ συνοδικὸν τῆς καθαιρέσεως, τὸ 1747.

[12]) Τὰ μετὰ τὴν ἅλωσιν αὐτόθι σελ. 613. 614.—***Σάρδεων Γερμανοῦ***, αὐτόθι, σ. 76.

νήσου εἰς τὸν «θεοσεβέστατον καὶ Ὑψηλότατον αὐθέντην καὶ ἡγεμόνα πάσης Οὐγγροβλαχίας Ἰωάννην Ἀλέξανδρον Ἰωάννου Ὑψηλάντην βοεβόδαν». Οὕτω δὲ κατέστη κύριος καὶ ἰδιοκτήτης τοῦ μοναστηρίου καὶ τῆς νήσου Πρώτης ὁ Ὑψηλάντης μετὰ κληρονομικῶν δικαιωμάτων τῶν υἱῶν καὶ λοιπῶν συγγενῶν καὶ κληρονόμων αὐτοῦ μέχρι τῆς ἐσχάτης γενεᾶς. Τὰ δίκαια ταῦτα ἐστερέωσεν ἔγγραφον [13]) ἐπίσημον τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἐκδοθὲν ἐπὶ τῆς δευτέρας πατριαρχείας Σωφρονίου τοῦ Β' (1774-1780). Δι' αὐτοῦ καθορίζεται ἡ τάξις ἣν δέον νὰ ἀκολουθῶσιν οἱ ἐν τῷ μοναστηρίῳ ἐνασκούμενοι. Οὕτω, κατ' αὐτό, οἱ ἐν αὐτῷ πατέρες ὀφείλουσι τοῦ λοιποῦ νὰ μνημονεύωσι τοῦ ὀνόματος τοῦ κατὰ τόπον μητροπολίτου ἐν ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς καὶ ἀκολουθίαις, ἐκτελουμένων τῶν ἐμπιπτουσῶν χειροτονιῶν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ μητροπολίτου, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ κυριάρχου τοῦ μοναστηρίου. Ὁ ἰδιοκτήτης τούτου δύναται νὰ παύῃ καὶ διορίζῃ ἐν αὐτῷ ἡγουμένους κατὰ τὴν ἀνάγκην, ἐπιθεωρῇ τοὺς λογαριασμοὺς αὐτῶν. Τὸ αὐτὸ δὲ ἔπειτα πράττουσιν οἱ υἱοὶ καὶ συγγενεῖς καὶ κληρονόμοι αὐτοῦ. Οἱ μοναχοὶ δέον νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τὸν κυριάρχην καὶ εἰς τὸν ὑπ' αὐτοῦ διοριζόμενον ἡγούμενον. Τὰ ὑπὸ τοῦ κυριάρχου διοριζόμενα ἀναγκαιοῦντα ἔξοδα ἐξοδεύουσι πρὸς τροφὴν αὐτῶν οἱ συνασκούμενοι πατέρες, δίδουσι δὲ λογαριασμὸν οἱ διάδοχοι αὐτοῦ εἰς τὰς ἀνωτέρας κυβερνητικὰς ἀρχάς. Θέλει δὲ εἶσθαι ἀφωρισμένος καὶ κατηραμένος πᾶς ἱερωμένος ἢ λαϊκός, ὅστις θέλει τολμήσει καθ' οἱονδήποτε τρόπον νὰ ἀφαιρέσῃ ἢ νὰ ἀποσπάσῃ τι ἀνῆκον εἰς τὸ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ὑψηλάντου μοναστήριον ἢ νὰ σφετερισθῇ τι ἐκ τῶν κτημάτων καὶ πραγμάτων καὶ ἀφιερωμάτων αὐτοῦ καὶ τῆς περιφερείας τῆς παραλίου, περιοχῆς τε καὶ ἐμπεριοχῆς τῆς νήσου.

Κατὰ τὸ χρυσόβουλλον τοῦ Ὑψηλάντου, ὅπερ ἐξεδόθη τὸ αὐτὸ ἔτος 1778, προέβη οὗτος εἰς τὴν ἀγορὰν «τῆς παρὰ τὴν Χάλκην νήσου Πρώτης σὺν τῷ ἐπ' αὐτῆς σεσηπότι καὶ σεσαθρωμένῳ μοναστηρίῳ, ἐκκλησίᾳ τε καί τισιν οἰκοδομαῖς, ἅς τινας καὶ μάλα προσφυῶς ἐρείπια ἂν εἴποι πᾶς τις ὁ καθορῶν, ἢ κτίρια» φερόμενος ἐξ οἴκτου διὰ τὴν ὀλέθριον καὶ ἐλεεινὴν τοῦ μοναστηρίου κατάστασιν, ἐπειδὴ ἐκινδύνευσε νὰ πωληθῇ παρὰ τοῦ κυριάρχου εἰς τοὺς Ἀρμενίους, ὡς ἀδυνατοῦντος πρὸς τὴν ἐπισκευήν [14]).

(Ἀκολουθεῖ)

---

[13]) Τὰ μετὰ τὴν ἅλωσιν αὐτόθι σελ. 611 - 616, ἔνθα τὸ πατριαρχικὸν καὶ συνοδικὸν σιγιλλιῶδες γράμμα.

[14]) Τὰ μετὰ τὴν ἅλωσιν σελ. 561 καὶ 620-625, ἔνθα τὸ χρυσόβουλλον τοῦ Ὑψηλάντου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΕΠΙ ΤΗι ΥΠΟΓΡΑΦΕΙΣΗι ΕΝ ΜΟΝΤΡΑΙ ΣΥΜΒΑΣΕΙ

Ἐπὶ τῷ εὐτυχεῖ γεγονότι τῆς ὑπογραφείσης τῇ 20ῇ τοῦ παρόντος μηνὸς ἐν Μοντραὶ νέας Διεθνοῦς περὶ τῶν Στενῶν Συμβάσεως, τὸ ὁποῖον μετὰ βαθυτάτης χαρᾶς καὶ ἐξαιρετικῶν ἐκδηλώσεων ἐχαιρέτισε σύσσωμος ἡ Πατρίς, τῆς γενικῆς ταύτης χαρᾶς ὁλοθύμως μετέχον καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἔσπευσε νὰ ἐκφράσῃ τηλεγραφικῶς τῷ Ἐξοχωτάτῳ Προέδρῳ τῆς Δημοκρατίας Καμὰλ Ἀτατοὺρκ καὶ τῷ Ἐξοχωτάτῳ Πρωθυπουργῷ Ἰσμὲτ Ἴνονου τὰ ἑαυτοῦ συγχαρητήρια καὶ τὰς εὐχάς.

Τὰ ἐπὶ τούτῳ σταλέντα τηλεγραφήματα τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ὡς καὶ ἡ ληφθεῖσα τηλεγραφικὴ ἀπάντησις τοῦ Ἐξοχωτάτου Πρωθυπουργοῦ, καταχωρίζονται κατωτέρω:

Πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας ***Καμὰλ Ἀτατοὺρκ***.

Ἐπὶ τῷ ἱστορικῷ γεγονότι τῆς συναφθείσης Συμβάσεως, ἥτις ἐπεβεβαίωσε τὸ ὑψηλὸν τῶν βουλῶν Ὑμῶν ὑπὲρ τῆς ἀγαπητῆς ἡμῶν Πατρίδος καὶ τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου καὶ ἐξησφάλισεν ἔτι περισσότερον τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς χώρας, συμμετέχοντες καὶ ἡμεῖς τῆς χαρᾶς, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται καὶ ἐκδηλοῖ ἡ Πατρίς, ἐκφράζομεν τῷ Μεγάλῳ Ἀρχηγῷ ἐγκάρδια συγχαρητήρια καὶ εὐχόμεθα ὅπως καὶ νέους καταγάγῃ τοιούτους θριάμβους.

Ὁ Πατριάρχης τῶν Ρωμαίων ***Βενιαμίν***.

21/7/936.

*
* *

Πρὸς τὸν Πρωθυπουργὸν Στρατηγὸν ***Ἰσμὲτ Ἴνονου***.

Ἐκφράζομεν ἐγκάρδια συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ Ὑμῶν διὰ τὴν σύναψιν Συμβάσεως περὶ ὀχυρώσεως τῶν Στενῶν καὶ καταλήψεως

τῆς ἀφωπλισμένης ζώνης, καὶ εὐχόμεθα ὅπως ἀξιωθῆτε πολλῶν τοιούτων ἐπιτυχιῶν.

Ὁ Πατριάρχης τῶν Ρωμαίων ***Βενιαμίν.***

21/7/936.

***

Πρὸς τὸν Ρωμαῖον Πατριάρχην Σταμποὺλ ***Βενιαμίν.***

Ἄγκυρα 23/7/936.

Ἐπὶ τῇ μεγάλῃ ἐθνικῇ νίκῃ καὶ ἐγὼ μετ' ἀγάπης συγχαίρω ὑμῖν.

Ὁ Πρωθυπουργὸς ***Ἰσμὲτ Ἴνονου.***

ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἐφησυχασάσης κατὰ τὸν παρόντα μῆνα ἐν Χάλκῃ, ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος συνῆλθεν, ἀδείᾳ καὶ προτροπῇ Αὐτῆς, τῇ 18ῃ τοῦ μηνός, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ πρώτου τῇ τάξει Σεβασμιωτάτου Γέροντος Χαλκηδόνος κ. Μαξίμου.

Η ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΝ ΕΥΡΩΠΗι ΡΩΣΣΙΚΩΝ ΠΑΡΟΙΚΙΩΝ ΕΞΑΡΧΙΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΜΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

Συνελθοῦσα ἀπὸ τῆς 12ης Ἰουλίου ἐν Παρισίοις ἡ Γενικὴ Ἐπαρχιακὴ Συνέλευσις τῆς ἐπὶ τῶν ἐν Εὐρώπῃ Ρωσσικῶν Παροικιῶν Ἐξαρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἔσπευσεν ἅμα τῇ συγκλήσει αὐτῆς νὰ ὑποβάλῃ δι' ἐπὶ τούτῳ γράμματος τὸν βαθὺν αὐτῆς σεβασμὸν καὶ τὴν υἱικὴν ἀφοσίωσιν τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ Σεπτῷ Προκαθημένῳ Αὐτῆς καὶ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὰς εὐχὰς αὐτῶν καὶ τὴν εὐλογίαν ἐπὶ τὸ ἔργον αὐτῆς.

Ἐπὶ τούτῳ ἐξ ἀποφάσεως συνοδικῆς ἐγένετο τῇ συνεδριαζούσῃ Συνελεύσει τὸ προσῆκον εὐχετήριον Γράμμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩι

Ἀνεγράφη ἐν τῷ προηγουμένῳ τεύχει ὅτι ἡ Α. Μακαριότης ὁ Πατριάρχης τῆς Ρουμανίας κ. Μύρων ἀνεχώρησεν ἐκ Βουκουρεστίου μεταβαίνων διὰ Wichy εἰς Ἀγγλίαν ἵνα ἐπισκεφθῇ τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας κ. Κόσμο Λάγκ.

Ἡ Α. Μακαριότης ἀφίκετο εἰς Λονδῖνον τὴν 28 Ἰουνίου, παρέμεινεν δὲ ἐν Ἀγγλίᾳ ἐπὶ δεκαήμερον. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐκτὸς τῆς ἐπισήμου παρὰ τῷ Σεβασμιωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Καντουαρίας ἐπισκέψεως, ἡ Α. Μακαριότης παρέστη εἰς διαφόρους πρὸς τιμὴν Αὐτῆς γενομένας δεξιώσεις, ὡς καὶ εἰς τὰς συμπεσούσας τελετὰς τῆς ἑκατονταετηρίδος τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Λονδίνου. τῇ 3 Ἰουλίου ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, ἐπεσκέφθη ἀκολούθως τὸ Cambridge, τὸ Lincoln καὶ τὴν 7 Ἰουλίου μέσον Γερμανίας ἐπέστρεψεν εἰς Ρουμανίαν.

Ἡ Α. Μακαριότης, τὴν ὁποίαν, κατὰ τὴν ἄφιξιν Αὐτῆς, σὺν τοῖς ἄλλοις ἐχαιρέτισεν ἐν τῷ σταθμῷ καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θυατείρων κ. Γερμανὸς

μετὰ τοῦ ἑτέρου τῶν ἐν Λονδίνῳ Ἀρχιμανδριτῶν Ἰακώβου καὶ τῶν Ἐπιτρόπων τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ, μετὰ πάσης προφρροσύνης προσῆλθε τὴν ἑπομένην τῆς ἀφίξεως αὐτῆς, 29 Ἰουνίου, ἑορτὴν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, καὶ ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ ὁμογενεῖ Μητροπολιτικῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Σοφίας. Τῆς Θ. Λειτουργίας μετέσχον καὶ οἱ συνοδοὶ τῆς Α. Μακαριότητος ἱερεῖς, τοῦ Ἐπισκόπου Ἀρὰδ λαβόντος θέσιν ἐν τῷ παραθρονίῳ. Μετὰ τὸ τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θυατείρων ἐχαιρέτισεν ἐν προσφωνήσει τὴν παρουσίαν τοῦ Πατριάρχου ἀπὸ μέρους τῆς Μητροπόλεως Θυατείρων καὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Κοινότητος Λονδίνου, εἰς ἣν ἀπήντησεν ἡ Α. Μακαριότης ἰδιαιτέρως τονίσασα τοὺς δεσμοὺς τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ Αὐτοῦ πρὸς τὸν Προκαθήμενον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θυατείρων παρέστη εἰς πάσας τὰς πρὸς τιμὴν τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου γενομένας ὑποδοχὰς καὶ δεξιώσεις, τιμητικῶς συνοδεύων τὴν Α. Μακαριότητα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΟΥΓΓΑΡΙΑΣ

Τῇ 8ῃ Ἰουλίου ἐπεσκέφθη τὰ Πατριαρχεῖα ὁ ἐν Ἀγκύρα Ἐξοχώτατος Πρεσβευτὴς τῆς Οὐγγαρίας κ. Ζόλταν Δὲ Μαριάσσυ. Ἡ ἐπίσκεψις εἶχε σχέσιν πρὸς τὸ Οὐγγρικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ζήτημα. Τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἐφησυχαζούσης ἐν Χάλκῃ, ἐδέχθη ἀπὸ μέρους Αὐτῆς τὴν Α. Ἐξοχότητα ὁ Πρωτοσυγκελλεύων Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Προύσης κ. Πολύκαρπος.

ΚΑΝΟΝΙΚΑΙ ΑΔΕΙΑΙ

Ἐχορηγήθη συνοδικῶς τῷ Σεβασμιωτάτῳ Μητροπολίτῃ Θυατείρων καὶ ἐξάρχῳ Δυτικῆς καὶ Βορείου Εὐρώπης κ. Γερμανῷ κανονικὴ ἄδεια πρὸς μετάβασιν, ἀρχομένου προσεχοῦς Σεπτεμβρίου, εἰς Ἑλλάδα δι' ἰδίας αὐτοῦ ὑποθέσεις.

ΑΦΙΞΕΙΣ — ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος μηνὸς ἐπανέκαμψεν ἐνταῦθα, κατόπιν τετραμήνου ἀπουσίας χάριν ἐπισκέψεως τῶν συγγενῶν αὐτοῦ καὶ μελετῶν ἐπιστημονικῶν, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἡλιουπόλεως καὶ Θείρων κ. Γεννάδιος.

Τὴν Α. Σεβασμιότητα ὑπεδέχθη ἐν τῷ σταθμῷ ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὁ Πανοσιολογιώτατος Μ. Ἀρχιδιάκονος κ. Γρηγόριος.

— Προερχόμενος ἐκ Βαρσοβίας καὶ μεταβαίνων εἰς Θεσσαλονίκην ἀφίκετο ἐνταῦθα τῇ 25ῃ τοῦ μηνὸς ἵνα ὑποβάλῃ τὰ σέβη αὐτοῦ τῇ Α. Θ. Παναγιότητι ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Ἱλαρίων Βασδέκας, καθηγητὴς τῆς Δογματικῆς Θεολογίας ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βαρσοβίας, Βοηθὸς Κοσμήτωρ τῆς Σχολῆς ταύτης καὶ Διευθυντὴς τοῦ Κρατικοῦ Οἰκοτροφείου διὰ τοὺς φοιτητὰς τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας.

Ἡ Α. Πανοσιολογιότης, ἰδιαιτέρως γνωστὴ ἐκ τῆς μακρᾶς καὶ δοκίμου αὐτῆς διακονίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐφιλοξενήθη ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα ἐν τοῖς Πατριαρχείοις. Ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὑπεδέχθη Αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου καὶ ἀπεχαιρέτισεν ἐπὶ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ ὁ Μ. Ἐκκλησιάρχης κ. Ἰσίδωρος.

— Κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος μηνὸς λαβὼν ἄδειαν διμήνου ἀπουσίας ἀνεχώρησε διὰ Παρισίους ὁ Διευθυντὴς τοῦ Α΄ Πατριαρχικοῦ Γραφείου Ἐντιμολογιώτατος Ἄρχων Πρωτονοτάριος κ. Χρῆστος Παπαϊωάννου.

— Τῇ 27 τοῦ παρόντος μηνὸς ἀνεχώρησεν ἰδιωτικῶς, ἀδείᾳ τῆς Ἐκκλησίας, διὰ Βιέννην ὁ Ὑπογραμματεὺς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου Πανοσιολογιώτατος Διάκονος κ. Κύριλλος Ἀξιώτης.

ΟΝΟΜΑΤΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

Κατὰ τὸν παρόντα μῆνα ἦγον τὰ ὀνομαστήρια αὐτῶν οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολῖται Ἐλασσῶνος Καλλίνικος καὶ πρώην Ἀρδαμερίου Καλλίνικος, ὡς καὶ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Λεύκης κ. Παγκράτιος. Τοῖς ὡς ἄνω ἑορτάσασι διεβιβάσθησαν καταλλήλως τὰ συγχαρητήρια καὶ αἱ εὐχαὶ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.

ΔΙΟΡΙΣΜΟΙ ΙΕΡΕΩΝ

— Διωρίσθη ὡς ἐφημέριος τοῦ ἱ. Ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος Σταυροδρομίου ὁ ἱερεὺς Ἀντώνιος Ρεπανέλλης, τέως Ἐφημέριος ἐν Πριγκήπῳ

— Εἰς τὴν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιμανδρίτου Ἀγαθαγγέλου Μεταλλίδου κενωθεῖσαν ἱερατικὴν προϊσταμενίαν τοῦ ἐν Ὑψωμαθείοις ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Θείας Ἀναλήψεως διωρίσθη ὑπὸ τῆς Π. Κ. Ε. Ἐπιτροπῆς, ἐγκρίσει τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ὁ τέως Προϊστάμενος τῆς Κοινότητος Ξηροκρήνης αἰδεσιμ. ἱερεὺς Βλάσιος Διακάκης.

— Εἰς τὴν οὕτω κενωθεῖσαν θέσιν ἱερατικῶς Προϊσταμένου Ξηροκρήνης, διωρίσθη, αἰτήσει τῆς οἰκείας Ἐπιτροπῆς, ὑπὸ τῆς Π. Κ. Ε. Ἐπιτροπῆς, ἐγκρίσει τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ὁ τέως Διάκονος τῆς Κοινότητος Μ. Ρεύματος Δημήτριος Βαλλιάνος, χειροτονηθεὶς ἱερεὺς ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ναζιανζοῦ κ. Φιλοθέου ἐν Μ. Ρεύματι τῇ 19ῃ τοῦ παρόντος μηνός.

ΡΟΒΕΡΤΕΙΟΣ ΣΧΟΛΗ

Κατόπιν προσκλήσεως τῆς Ροβερτείου Σχολῆς, ἐκ μέρους τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν ἐνιαυσίων ἐξετάσεων τῆς Σχολῆς παρέστη ὁ Πανοσιολογιώτατος Μ. Ἀρχιδιάκονος κ. Γρηγόριος.

ΘΑΝΑΤΟΣ

Ὁ ἐν τῷ ἱ. Ναῷ τῆς Θ. Ἀναλήψεως τῆς Κοινότητος Ὑψωμαθείων ἱερατεύων Ἀρχιμανδρίτης Ἀγαθάγγελος Μεταλλίδης ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον.

Τῆς κηδείας αὐτοῦ, γενομένης δαπάνῃ τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ ἐν Σισλίῳ ἱ. Ναῷ τῆς Θ. Μεταμορφώσεως, προέστη, σεπτῇ Πατριαρχικῇ ἐντολῇ, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀβύδου κ. Γερμανός.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ — ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

† *Μητροπολίτου Τραπεζοῦντος Χρυσάνθου*, Ἡ Ἐκκλησία Τραπεζοῦντος. Ἀθῆναι, 1936, σχῆμα 8ον μέγα, σ. 1-908. — Τὸ ἔργον μετὰ πρόλογον (σ. 3-7) καὶ ἀναγραφὴν πλουσίας βιβλιογραφίας (σ. 8-26 καὶ 797-807) ἄρχεται ἀπὸ τῆς γεωγρα-

φικῆς, τοπογραφικῆς καὶ ἱστορικῆς ἐπισκοπήσεως τῆς περιφερείας ἐκείνης καὶ ἰδίως τῆς ἐπαρχίας Τραπεζοῦντος μετ' ἀναλύσεως ἅμα τῆς ἀρχαίας θρησκείας καὶ τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ τῶν μερῶν τούτων (σ. 27-111), εἰσέρχεται εἶτα εἰς τὴν ἐξιστόρησιν της ἱδρύσεως καὶ τῆς ἐξαπλώσεως τῆς Ἐκκλησίας Τραπεζοῦντος (σ. 112-146), τῶν μητροπόλεων τῆς καθόλου περιφερείας καὶ μερικώτερον τῶν ἐπισκοπῶν τῆς ἐν λόγῳ ἐκκλησίας (σ. 146-185), καὶ ἐνδιατρίβει ἀκολούθως διὰ πολλῶν περὶ τὴν πνευματικὴν κίνησιν καὶ ζωὴν τῆς τελευταίας ταύτης (σ. 185-372), τὰ ἐν αὐτῇ μνημεῖα τῆς ἑλλ. χρ/κῆς τέχνης (σ. 372-515) καὶ τὰ τῆς ἐκκλησίας ταύτης ἀπὸ τοῦ 1461 καὶ ἑξῆς μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν (515-782). Ἐπισυνάπτεται πρὸς τοῖς ἄλλοις χρονολογικὸς πίναξ τῶν ἐπισκόπων καὶ μητροπολιτῶν Τραπεζοῦντος, ὁ πληρέστερος τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν καταλόγων τῆς ἐπαρχίας ταύτης, καὶ πλουσιώτατος πίναξ ὀνομάτων. Ὡσαύτως παρενείρονται φωτοτυπώματα, ἰδίως ἐκκλ/κῆς τέχνης καὶ διαφόρων ἐγγράφων, ἐν οἷς καὶ ὑπομνημάτων μητροπολιτικῶν ἐκλογῶν.

Τὸ ἔργον τοῦτο, τέλειον εἰς φιλόκαλον παράστασιν, ἄφθαστον εἰς ἐξάντλησιν ὅλων τῶν πηγῶν καὶ βοηθημάτων, ἐπιβλητικὸν διὰ τὴν ὡραίαν κατάταξιν καὶ ἀνάλυσιν τῆς ὕλης, γοητευτικὸν διὰ τὸ ῥέον ὕφος, ἀποτελεῖ τι περισσότερον ἀπὸ ἱστορίαν τῆς ἐκκλησίας Τραπεζοῦντος. Ὁ ἀναγνώστης διατρέχων τὰς σελίδας αὐτοῦ διδάσκεται εὐχαρίστως πλεῖστα ὅσα καὶ δὴ ἀπὸ διαφόρου πλευρᾶς σημεῖα, ἀπαραίτητα πρὸς κατανόησιν τοῦ σπουδαίου ἔργου, τὸ ὁποῖον διὰ μέσου τῶν αἰώνων διέπραξεν ἡ παλαίφατος αὕτη καὶ ἱστορικὴ ἐκκλησία, φθάνων δὲ εἰς τὸ τέρμα τῆς διαδρομῆς αὐτοῦ ταύτης αἰσθάνεται βαθεῖαν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀποδώσῃ εἰλικρινῶς τὸν δίκαιον ἔπαινον εἰς τὸν σεβ. συγγραφέα τοῦ σοβαροῦ τούτου πονήματος. Ὁμολογουμένως ἡ συγγραφὴ αὕτη δικαιοῦται νὰ καταλάβῃ τὴν πρώτην θέσιν ἐν τῇ σειρᾷ τῶν μέχρι σήμερον δημοσιευθεισῶν τοιούτου εἴδους ἐπιστημονικῶν μονογραφιῶν.

ΚΠολις — ✝ *Σ. Γ.*

— Ὑπὸ τὸν τίτλον ***Καινὴ Διδαχὴ*** ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἔτους ἐκδίδεται μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας, ἐν Κοζάνῃ, προνοίᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κοζάνης κ. Ἰωακείμ, ἠθικοθρησκευτικὸν περιοδικόν, στοχαζόμενον τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν χριστιανῶν τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ.

Ἡ «Ὀρθοδοξία» εὔχεται ὅπως ἡ «Καινὴ Διδαχὴ» ἀνταποκριθῇ πλήρως πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς πόθους τοῦ Σεβασμιωτάτου ἐκδότου αὐτῆς.